

SJEĆANJE NA VELIKOG PJESNIKA
MUSU ĆAZIMA ĆATIĆA

*Ja sam
vjerni rob
ljepote*

KNJIŽEVNA NAGRADA
"MUSA ĆAZIM ĆATIĆ" 2016.

101 PJESMA POSVEĆENA VELIKOM PJESNIKU

MUSA ĆAZIM
ĆATIĆ.

**ZBORNİK PJESAMA SA DRUGOG KONKURSA ZA
KNJIŽEVNU NAGRADU „MUSA ĆAZIM ĆATIĆ“
ZA NAJBOLJE NEOBJAVLJENE PJESME 2016. G.**

Priredio: Husein Huska Ismailović

Biblioteka: Mystika, knjiga 4.

Izdavač: KU „Musa Ćazim Ćatić“ Odžak

Odžak, 6.4.2016.

Za izdavača: Husein Huska Ismailović

Recenzent:

Lektor: Emina Jašarević

Grafička priprema: Goran Bačić

Ilustracije: Amar Ajdinović

┌
CIP Katalogizacija u publikaciji
Nacionalne i univerzitetske biblioteke
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

Mjesto
za cip

└

Štampa: Grafik komerc Jelah

**ZBORNİK PJEŠAMA SA DRUGOG
KONKURSA ZA KNJIŽEVNU NAGRADU
„MUSA ĆAZIM ĆATIĆ“ ZA NAJBOLJE
NEOBJAVLJENE PJEŠME 2016. G.**

Odžak 2016.

Predgovor

*I zato ljudi preziru mene
I divljom vikom progone me svud –*

*I zato mene krasne mrze žene ;
Ta ja sam pjesnik – ja sam čovjek lud*

Musa Ćazim Ćatić „Pjesnik“

Isplati li se danas baviti pjesmom, poezijom, književnošću?

Za pronaći odgovor ne treba puno umovati, isplatilo se i u težim vremenima za pisanu riječ, isplati se i danas. Musa nije za života doživio vrednovanje kakvo zaslužuje, ali njegovo ime je ostalo zlatnim slovima upisano za vijeke vjekova u knjigama bosanskohercegovačke poezije. Današnji pjesnici često nailaze na poteškoće, pa se odlučiti na takav put nije lahko, ali trud uvijek bude nagrađen. I naša zalaganja na putu vraćanja duga našem velikom pjesniku polahko dobijaju oblike. Tako je još jedan književni konkurs Kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić“ za najbolje pjesme u kategoriji odraslih, kao i učenika osnovnih i srednjih škola na području Odžaka i Tešnja, održan u čast velikog bosanskohercegovačkog pjesnika Muse Ćazima Ćatić, uspješno priveden kraju. Na ovogodišnji književni konkurs Kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić“ za najbolju

neobjavljenu pjesmu, drugi po redu, prijavilo se 216 učesnika sa oko 600 pjesama. Tako dobar odaziv zadao je žiriju težak zadatak, koje pjesme među velikim brojem izuzetno kvalitetnih odabrati. Pri objavljivanju konkursa bilo je naglašeno da će se za Zbornik izdvojiti 50 pjesama, međutim, u toku prve selekcije odabrana je 101 pjesma. U drugom krugu selektiranja trebalo je od 101 pjesme izdvojiti njih 50, koje će ući u Zbornik. Taj izbor je bio više nego težak, skoro nemoguć, pa sam ja, kao predsjednik Udruženja, donio odluku da se sve prvobitno izabrane pjesme uvrste u Zbornik, dakle 101 pjesma. Na tu odluku me ponukala i činjenica da 101 pjesma odgovara 101 godini od smrti Muse Ćazima Ćatića. Imamo i slučajeve da su od jednog autora izabrane po dvije pjesme, a to je dokaz da je tročlani žiri radio korektno svoj posao i odabirao pjesme po vlastitom nahođenju, stoga su iste i objavljene.

Srdačno se i ovim putem zahvaljujemo učesnicima, kako ovogodišnjeg tako i prošlogodišnjeg pjesničkog konkursa, također, veliko hvala učenicima koji su dali nezanemarljiv doprinos. Želimo se zahvaliti svim onim koji su svojim učešćem omogućili realizaciju pjesničkog konkursa „Musa Ćazim Ćatić“, te time doprinijeli savremenoj bosanskohercegovačkoj poeziji i održavanje manifestacije u čast velikog bosanskohercegovačkog pjesnika Muse Ćazima Ćatića učinili ostvarivom.

Posebne zahvale idu, svakako, članovima žirija: gospodinu Abulahu Sidranu, gospodinu Mensuru Čatiću i gospođi Dorti Jagić, koji su uspjeli da u moru od 600 prispjelih pjesama izaberu tri najbolje.

Zahvaljujemo se svima koji su na bilo koji način dali svoj doprinos i samim tim doprinijeli očuvanju od zaborava lika i djela Muse Ćazima Čatića.

Zajedničkim zalaganjem članova Udruženja i pjesnika koji podržavaju jednu ovakvu manifestaciju Kulturno udruženje “Musa Ćazim Čatić” će dobiti zasluženno mjesto na bosanskohercegovačkoj kulturnoj sceni, a pjesme opjevane u čast Čatića vinuti će se u vrh bosanskohercegovačke poezije, gdje im je i mjesto.

Husein Ismailović, predsjednik
Kulturnog udruženja
“Musa Ćazim Čatić” Odžak

Selma Obradović

ETERIČNI LJUDI

Topli svijete...

Ko god je rekao da novac ne može kupiti sreću,
jednostavno nije znao gdje treba da ode u šoping.

Sunčani svijete...

Kad se umorim od šopinga, sjednem i probam još
cipela.

Bombarduju kamen.

S. mi reče: M. je poludio u logoru.

Kukurikao je i skakao po nama.

Dvojici je polomio rebra.

A oni, oni su zijevajući gledali u plafon.

Moda je prolazna, dok stil traje. On je vječan.

Niko za to ne zna. Kaže, bolje je tako.

Ne treba buditi dobre, stare demone. Neka spavaju.

Š-š-š.

Nego, čuo si da bombarduju kamen?

*

Oko Zemlje se nalazi osam sfera.

Iza se nalaze anđeli.

I Bog.

Tamo vas pitaju: Imate li pika karticu?

Par cipela može promijeniti vaš život. Pitajte
Pepeljugu.

*

Nije iste vrijednosti kamenje na Sjeveru,
i ono na Jugu.
Sjeverno je zeleno kao led na Špicbergenu.
Sjajno. Plemenito.
Ono na Jugu... Jedan, dva, tri... deset,
ko se nije sakrio, magarac je bio!
A to su bila neka sretnija vremena.
Sada bombarduju kamenje.
Plakanje je za obične žene. Lijepo žene idu u
šoping.
I kamen se više ne pretvara u prah.

Ako ne možeš da budeš bolji od konkurencije,
samo se obuci bolje.

*

A, šta si ti radio?
Hodao. Ukrug.
Kolo, kolo, naokolo, vilovito, plahovito.
Hodao. Kružio.
Oko Zemlje.
Sa četiri štapa.
Hodao. Lebdio.
Razlika između stila i mode je kvalitet.
Jednu porciju mokrać
zaslađene Natreenom,
molit ću lijepo!
Ja sam bog. Ja imam pušku.

Bam-bam, ha-ha!
Jedno jaje buć,
a mi djeco čuč.

Priušтите si šoping terapiju.

*

Milostivi svijete...
Odjeća čini čovjeka. Goli ljudi nemaju nikakvog
utjecaja na društvo.

Gladan sam, mama.
Nisam jeo otkako sam
ispao iz tvoje utrobe.
Gladan sam, mama.
Žena koja ne nosi parfem, nema budućnost.
Gladan sam 53 godine.
Začepi, pašče, samo kmečiš!
Ali, gladan sam, mama.
I hladno mi je.
Ko ti je kriv, pašče prokleta, kad nemaš dara za
introspekciju!
Mamice, mama, mamice.

Odvedite me u šoping i VAŠA SAM.
Bombarduju kamen svuda na svijetu.
Trebalo bi otići do Špicbergena.
I dalje. Do krajnje tačke Sjevera.
Do zelenog leda.
U zemlju bez kamenja.

Šoping je jeftiniji od psihijatra.
Tamo ne bombarduju.

*

Padaju bombe.
Proljetne bombe.
Oživljavaju zemlju.
Hura! Rekli su na prognozi
da će padat bombe. Padat će cijeli maj.
Ako ovako nastave, dobra će biti godina.

R., jesi li spakovala kofere?
Idemo na Whitehaven Beach.
Tamo je sad divno.

Elvedin Nezirović

RAVNODUŠNOST

Rat je u mene usadio osjećanje ravnodušnosti
Prema svemu onom čemu se normalan svijet
iščuđava.

Ovdje, na Gamla Stanu, među besprijekorno
Povučenim arhitektonskim linijama, ta
Ravnodušnost postoji kao svijest o ruševinama.

I zaista, ne mogu se oprijeti davno stečenoj navici da
U svakoj formi vidim sliku njenog uništenja.

Neodvojivom mi se, tako, od doživljaja arhitekture
prikazuje
Misao o njenom uništenju, koja, zapravo, hoće reći
kako

Svakoj rušiteljskoj namjeri na putu stoji samo
Naivno uvjerenje arhitekta da je onoga trenutka
Kada dobije formu, njegova ideja konačna.

Ružica Kopačević-Miličević

GEOGRAFIJA ŽIVOTA

Otac je cijepao drva
i kao kapetan svemirskog broda
pogledao prema nebu
odškrinutom za slijetanje kiše.
Sjekirom je sijekao oblake
a očima hvatao mater.
Mater je udarala tepih,
gledala oca i gutala prašinu.
Baba je zurila u dno fildžana
i iščekivala vizu za oca
iz Njemačke.

A, komšija Jovo
držao je babi predavanje o kiselom kupusu.
Jovin ćuko je ležao na mome atlasu
iz koga je curilo Sredozemno more.

Ja sam oblizivala pekmez od šljiva
i prebrojavala grah čučavac-svaki grašak jedna
država.

Otac se okrenu, i dreknu- Vataj se knjige!
Nabrzinu pokupih razbacane države
i strpa ih usta.

Sutra me bolio trbuh,
oca su boljele oči
a mater ruke.
Baba je odmahivala glavom govoreći:

Prisjelo ti, a?

Neka, tako ti je to kad se čovjek preždere država.

Samo je Jovin ćuko mirno spavao na mome atlasu i
čuvao more da se ne izlije u Njemačku.

Nermin Delić

DRUGA STRANA LJUBAVI

probudio sam se
na drugoj strani kreveta
na kojoj obično ne spavam
gledajući u abazure
koje ranije nisam primjećivao

ustavši umjesto jedne
napravio sam dvije jutarnje
poštujući činjenicu
da između ljubavi i samoće
razlika je samo u položaju glave

čudan je osjećaj postao
gabarit za postelju poslije
i baš sam se osjećao
kao prazna tabakera
strasnoga pušača

stavio sam lavor za bol
koja je kišila nasred sobe
sve okolo je bilo
sve ono oko žute mrlje
u Kupidonovom oku

vidjevši još nečije pored
obukao sam svoje cipele
i prije nego sam otišao

ispratio sam tonus svoga srca
praveći se da sam
nešto zaboravio

i tako sam
zatvorivši vrata otišao
na drugu stranu ljubavi
trljajući oko
u kojem je zaspala
nečija trepavica

Minela Masleša

HORTIKULTURA

Bilo bi obzirno sačekati da pomru ljudi sa
postratnom traumom.

Mjesta za zakopati nema.

Opet liježem u 21.

Ne spavam jer umorna najlakše shvatim da jedini
smisao je ljubav.

Bilježim: želim naučiti sve vrste cvijeća i naći
zemlju u koju mogu život saditi. sad. i. ti.

"I had to be broken so I could meet you" približiti
rukeblisko mi je to što te bolidijelimo rane kao
ljepotuplesati goliu bijelom vinua napolju rat
ćešššššš

pijano cvijeće

pijano cvijeće

spava iza stakla

mi smo se ovdje zasitili.

te ratne priče.

više se na tom ne može zaraditi.

ne može zaraditi.

Bilo bi obzirno sačekati.

u našoj kući

poljubimo ribu i vratimo je

pod nama more

ljubimo vodu

i vratimo se.

*ja bih uvek bio dečak

Enesa Mahmić

IZBJEGLIČKI KAMP

Očiju prikovanih za horizont
Gledaju prema Alepu
Čekaju sinove koji su ostali Tamo.

Sunce se svaki put prošulja kraj zida
Kad neka muška noga kroči u kamp.
Žene se međusobno gledaju
S nijemim pitanjem:
„Jel' tvoj?“

Nizip je mjesto bez radosti
Sve lijepo ostalo je na drugoj strani.

Milo Jukić

BITI ONAJ

O Uskoplju nikad nisam znao bogzna koliko. Sjećam se da dvaput sam snimao prilog za „Glas Amerike“ i da čudno mi je bilo što jedna se ulica do pola zove po fra Anđelu Zvizdoviću, a od pola Partizanski put. Prestar je bio fra Anđeo za aktivno učešće u NOB-u. I što se jedno selo se zove Duša. I putokaz za Pucarevo, propucan stoput '93., nekim čudom i dalje uspravan.

O Uskoplju ni ovaj put nisam saznao mnogo više. Ti si pričala o trbušnom plesu, vino je odlično bilo, djeca su neka po restoranu igrala žmire, možda i borbe. Malo sam ponekad sigurno izgledao odsutan, jer, gledajući te kako cvjetaš, unutar njim pregibima svojim unatoč, o tome mislio sam kako bilo bi lijepo biti onaj što latice tvoje otvara i zatvara. Tri smjene dnevno, svaki dan, bez slobodnih vikenda, godišnjeg odmora i praznika. Jer tako bi nam, dobro to znam, svaki dan bio praznik.

Nermin Šehić

OKOŠTALI HAJDUCI

Tek kada su našli slijepoga oca kako visi na
drvetu iza malene kuće,
Postalo im je jasno da nikada se
vratiti neće Odisej.
Stegnuta srca puna tuge,
Griješeći u šutnji,
Proklinjaše planine,
Prljavi psi lajaše u uskim sokacima.
Gospodin Arnold ne želi više živjeti s nama,
Gospodin Arnold ima porodicu i sina u dalekoj
baltičkoj zemlji, gdje nema zime.
A ja volim jednostavnost džema od šljiva,
Pod krošnjama sjene najmanje budu.

Zapravo je to mit o postanku svijeta u kojemu
nema vode, iako zemlja
I dalje nečim mora biti natopljena.
Na vrh aztečke piramide,
Popenji se, moj sine,
I za ruku povedi svoju staru majku,
I na uho joj pjevaj uspavanku.
Iako, nema proroka više koji
gore vatre po gorama,
I tiha su naša pusta dvorišta.
„I will show you fear in a handful of dust.“
Moj prah jeste tvoj prah, pogledaj ove prazne
ruke što ti ništa ne nude,
Odluči već jednom da zajedno premostimo rijeku.

Utopili su se mirotvoritelji,
njihova zaleđena tijela
Naše su lampe u dugoj noći.
Kome ću poći?
Moja trojanska ropkinja me nikada neće voljeti,
tužnim me to
Čini samo kada pred zalazak sunca
pod vinovom lozom,
Liru sviram.
Imao sam prijatelja koji je sam mogao pedeset
Perzijanaca štitom izgurati,
Sada je prosjak na ulicama Tebe.
Nekada poslije festivalskih predstava mu se
smiluju omekšane grude mesa,
tj. srca, pa iz ruku kane novčić,
i on sam sebi bude još bjedniji.
U magli su ga čuli kako plače.

Hladnim gradom odzvanjaju željezni koraci.
Pod betonom nevidljivo korijenje, iza tamnih
prozora
Nemušto smijanje.

Lejla Kargić

SEDAM

Imao sam sedam godina tog jula,
mjeseca radosti u svijetu,
mjeseca užasa u Gradu Srebra.

Imao sam tada sedamUčiteljica je crvenom olovkom
ispravila moje „Školski rad“ ispisano na sredini
stranice u teći koju je te godine kupio babo Smajo,
svome đaku Prvaku

Moje „Školski rad“, ispisano rukopisom, nesigurnim,
reći ćeš ti koji kroz staklo police bivše fabrike
akumulatora gledaš moju, sada požutjelu svesku.

Nesigurnim, poput većine djece koja tek uče slova

(Majka je u tome tražila uporište za svoj velik i
siguran ponos, govoreći kako je to predznak mog
budućeg uspjeha. „Možda bude doktor!“, govorila je.)

No siguran sam bio Koračajući prema školi dok me
vodila topla majčina ruka. Nesiguran sam bio onog
dana kada sam stao licem u lice s tobom, koji si za
mene bio isto što i ja, samo u većem izdanju osjećajući
vrelo julsko sunce na potiljku i bockavu travu među
nožnim prstima.

Dalje znaš i sam

Od tada lutam ovim nepreglednim prostranstvom u malom kutku naše planete, evo, već dvadeset ljeta

Evo, već duže od decenije, pitam se, a ne mogu da shvatim, pa zato pitam tebe čovječe koji si za mene bio od krvi i mesa, stvoren od zemlje, kao i ja

(koji možda ne bih bio doktor, bio bih... možda pjesnik)

Ja, koji bijah nevin poput rose, pa 'prosti mi na mojoj prostoti i čistoti moje duše!

Možda zato ne mogu da shvatim jer bojao bih se vuka da sam ga sreo u šumi bojao bih se i lisice, možda i većeg psa,

ali čovjeka nisam.

Pa pitam tebe, jer još uvijek odgovora nemam:

Zašto?

Jasmin Saletović

HERCEGOVAČKI EKVINOCIJ

Zažmiri na jedno oko, kad me budeš tražio, ovdje ne trpe drugačije i ovdje kestenje razbija glave i golubovi po trgovima seru a naše mokračne bešike još su manje od malog točenog piva eto, njih dvojica, sebe nazivaju pjesnicima i sjede na visokim stolicama Fišer i Karpov davno su odigrali njihove živote, negdje u Stocu da su imalo poznatiji i njih bih pomenuo po imenu, pričaju kako je Ujević stihove zapisivao na kafanskim računima a vizitka je dovoljna tek za haiku, danas je ovdje – više niko ne plaća račune cijele generacije

Ventilatori izigravaju oreole nad njihovim glavama i jedan je već siguran da je u pivskoj pjeni vidio lice Gospodina na današnjem vremenu da li bi on razdjeljak i bradu još uvijek trpio, zaista lice mu se čini nekako izduženim, kao da mu mozak na slamku ispijaju a moram reći da se čak i meni sunčev spektar učinio širim a djevice širokogrudijim dok sam ih sa ringišpila gledao, ah koliko se samo žednih moglo napojiti, koliko gladnih nahraniti ali u zavjetrini ringišpila tog dana našli su dlaku u lovačkom gulašu dugu riđu dlaku

Večeras je drugačije i kiša isparava pri dodiru sa zemljom, četverotaktni motor krešti u utrobi zemlje, pjesnici ćute sa balkona hotelske sobe, centrifugira veš mašina na ovom vremenu sobni

cvijet rijetko kad cvjeta a ipak njegovo lišće presujemo, jednom kad ga ne bude u alu foliju umotaćemo zeleno povrće i porculansko meso pijetla fosforne glave, glatka tjemena, napukle čeone kosti ali večeras ni ptice nisu voljne misliti o nama na takav način kišni oblaci i golubovi grupišu se po istom pravilu iz perspektive onog koji putuje nadzvučnom brzinom

Po cijeli dan u vijesti ubacuju i vremensku prognozu ovdje i rezervni generali zapitkuju o djeci svoje vozače i kućne ljubimce njihove ljubavnice izvode u park na veliku nuždu i senilni starci zapuštenim kosama prljaju zavjese autobusa na međugradskoj liniji i međuosovinski razmaci ovdje su dovoljno veliki za strpati život u pola dana za objektiv kamere štrajkači odlaze kućama, komunalci će ujutro pokupiti smeće parole i šešire od papira

Pa stvarno nema ništa posebno u ovom mostarskom mostu, kad malo bolje razmislim on nije ni čitav poluperiod jedne obične sinusoide današnji pjesnici su od krvi i mesa još samo profesori književnosti, skupljajući planinske trave sanjaju perpetuum mobile zato nek ti ne bude teško zažmiriti, kad budeš prolazio i ovdje se kao i drugdje sumnja u vještinu modernističkih slikara a svi će to prešutiti, koliko god izdržati mogu – strpi se u flaši viljamovke redovno dođe i kruška, jer je puste da u flaši raste a ipak ljudi su kadri napraviti i brod u flaši no šta bi s jednom takvom kruškom

*ARHANĐELI SANJAJU LJETO

Kad sam prehlađen grizem obraze
a ne pomaže, nit ih nestaje
čovjeku se teško zasititi
paralelne stvarnosti
kad nema struje
ni ovdje
ni gore
odakle nas bez teleskopa
vide kao sazvježđe
grbavog kita
nevjerovatno kako se malo ljudi uguši baterijama
od volt i po
standardizacija uzima svoj danak, u ovakvim
noćima
čovjek misli o svemu
autopilot podiže nos dok leti preko naših glava
komšije preko puta radio su spojile na akumulator
još uvijek ima ljudi
koji se javljaju uživo u program
predatori prodornijeg pogleda
i noćas čitaju
prigušena svjetla u nama
tek poneka svijeća s mirisom sandalovine baca
svjetlo
na let posljednjeg arheopteriksa
sunce u nastanku
a na državnoj televiziji noćas prikazuju Kuduza
po treći put ove godine

***KIŠA**

Dok je naš rođak još radio u pozorištu, donosio nam je i slao kišobrane koje su posjetioci zaboravljali muški, ženski, na kratkom i dugom štapu, jednobojni i sa cvijetnim uzorcima učitelj u četvrtom osnovne posebno je isticao kvalitet takvih kišobrana koji se mogu kombinovati sa odjećom za svaku priliku

Neki dan zaustavila me gospođa iz Jehovinih svjedoka – mladiću izvolite saznati hoće li ovaj svijet preživjeti, uzeo sam letak i zahvalio se nisam čitao, pretpostavio sam da neće ali na osmijehu te žene vidio sam da postoje ljudi koji se tome i raduju i sam sam ponekad takav

Ljudi iz pozorišta danas mi liče jedni na druge zamišljam ih sa glavama davnih poznanika, o kojima ne smijem misliti da bih očuvao njihov lik ne dam im da govore, da se smiju, ne gledam ih u oči – mirni su ne zna se gdje jedan počinje, a drugi završava

Zakon spojenih posuda više nije onaj kojeg pamtim izvan ove noći, na dnu neba kišnica umišlja da je sat osjećam ih za leđima – odaje ih pucketanje, okoščavanje lobanje određivanje vremenskog opsega sadašnjice – jedna od onih vjerovatnoća koje se ne mogu uporediti sa udarom groma

Ne vidim znakove da će uskoro prestati, niti vidim znakove početka ne vidim praznike koje treba izmisliti, ni tajne prolaze ni dupla dna ne vidim efekte šampona protiv peruti ni žensku ruku tamo gdje je nema, bojim se šta ako me živog zakopaju

Franjo Matanović

LJUBAVNA POEZIJA UŽIVO

unazad pet šest
godina
počeo sam
primjenjvati u praksi
ljubavne pjesme

Andriy već puže
skoro pa prohodao
a Aleksandra i Anna Sofia
skaču viču plaču
kad se udare
potuku
i sve u svemu
ljubavna ova
poezija u
praksi
lijepo zvuči
živo
da nam nekad živci
budu naštamani kao
žice gitare

Joso Živković

SUMNJA

Nebo,
Zemlja
i ja,
sumnjamo
jedni u druge -
i rađamo.

Nedim Seferović

ZADOVOLJSTVO

Jesi li zadovoljan, nitkove, savremeniče, generacijski prototipu perspektivne individue, jesi li zadovoljan sponzorima i čvrstim izvorima prihoda, nekretninama i četvorotočkaškom kompenzacijom vlastite inferiornosti?

Osjećaš li se produhovljeno na kulturnim sletovima, u simbiozi malograđanštine i neukusne mizerije, osjećaš li svoju ambivalenciju prema tuđoj mucu sasvim normalnom kvalitetom, poželjnom karakteristikom beskičmenih individua tranzicijske osobnosti?

Rado bih ti poručio da se ne obazireš puno, ovo u slučaju da su odgovori na postavljena pitanja potvrdni, ali znam da to svakako tebi nije blisko, obzir ne zauzima bitno mjesto u mikrokosmosu mikroba. Šaljemo ti umjesto toga srdačne pozdrave, moja Gorčina, Prezir i ja.

Fajko Kadrić

MAJCI

Sutonom kad zajapuren zapad
Klonulo utone u mrak
Kad sjenka znanu siluetu gradi
Dolazećeg sina samohranj majci

Sjeno, utvaro mjene dana i noći
Tamo sveznajuća
Kaži mi je li živ i kani li
Majci već staroj doći

Hej godine moje nebrojane
Starim sama i zaboravljena
Polagahno hladi se ognjište
Dok umirem tužna, usamljena

Da sam kamen zadojila
Da sam kamen povijala
Kamen bi me nadživio
Mezar bi mi bilježio

Selma Šabanić

7 GODINA

Sedam godina a jedan dan,
sedam godina stane u treptaj.
Sedam, i sedam, za dan samo jedan,
za bijeli dan, za dosanjan san...

I uzdah, i strah,
čežnja, čekanje i očaj..
Mrak!

Sve, sve za jedan bijeli dan.
Za sedam, za nas,
za samo jedan uzdah!

Sabina Begić

SVE ŠTO SAM U ŽIVOTU ŽELIO

Sve što sam u životu želio
bilo je ono što su drugi imali
ognjišta u kojima su živjeli
žene koje su ljubili, kraj kojih su se budili
poslove koje su radili
i osmijeh
taj osmijeh koji su nosili
na svojim neobrijanim skriveno napaćenim licima

Sve što sam u životu želio
bilo je ono što su drugi imali
vino koje su naveče točili
bijeje prostrte plate dnu kojih su snivali
ženske grudi što su svojim trošnim dlanovima dirali
i te nesuđene dlanove, mape kurve sudbine
koje sami nisu birali

Sve što sam u životu želio
bilo je ono što su drugi imali
kapute na drvenim čivijama pokraj vrelih kamina
sočne baštenske grozdove polegnute u činijama iz
davnina
i te davnine, prokletstvo sa Balkana
što nikad ne imah
ni sutra, ni danas, a ni prošlih dana

Čaluk Ismihana

MIR

Popravila je satove i nabavila stolicu za ljuljanje.
Sati se vuku sporo, a kuća je tiha i
u predvečerja, dok sluša zrikavce na terasi
ruke joj se razlažu na
sitne komadiće svih započetih dodira
koji su
ostajali u zraku

Presabrane, njene samoće
kao stara mačka na krilu
drijemaju
Ponekad pomiluje jeku neke želje tihim, najtišim
uzdahom

Kad nazovem kaže-ma sve je dobro, ne brini!
I smijeh joj zvoni, zvoni...

Ja opet svaki treći dan
pomislim na tebe
Zalijem bosiljak
(po uputama, puno sunca, ne previše vode)
I sve je dobro, dobro, dobro...
Ne brini

Nermana Begagić

SLOVA O SREĆI

Ne znam koju mene vidiš
dok spuštam pogled
da krijem gladne oči

Najviše sam
djeca i starci,
tuđe kuće i bašte,
sela iza okuke sa crkvenim zvonom,
usamljeno drveće,
tegljaći što mile uz kanal
Sjevera Francuske.
dok čekam na Bosnu.

Tišina oko mene je učinila da sam
zaboravila govor ljudi,
umjesto sjećanja na uspjehe
meni se vraćaju slike
lica koja su me voljela
a ja čekala
izmišljenog
tebe.

Hoćes li podići oči
i zaodjenuti u ženu tu rupu svjetla,
pihtijastu masu bola
i odustajanja
pa bjega u ljepotu

da bih se za te odjenula..
Postavljam ispred nas sto pun slova
i zbunjena tvojim prisustvom
čekam
Možda ih Ti zaista znaš složiti,
(konačno),
u slova o sreći.

Emina Selimović

SEBIČNOST

Kada se spustim
na sedždždu
tražim
da na svijetu
živi
samo jedan čovjek.

Safija Vehabović

LAS VEGAS U NARODNOJ KUHINJI

To jutro, mati je našla novčanik
sa pet 'feninga.

U pregradi, skrivena, pjegavom rukom, stajala je
uputa:

Ako ste pod stresom

Protresite svoje šake i ruke, tako da se mišići
osjećaju opušteno.

Spojite prste lagano, te ih rastegnite...

K'o zagrijavanje pred yogu.

U potpisu: Lutrija.

Baš lijepo, moja imaginarna bakica,
nema lične karte,
ali zato sija svjetlima Las Vegasa.

Na ulici, krpama zavijen i flašama opasan,
ponudio mi je život iz snova.

Kaže, ispod mosta je pogled ljepši,
a ogrjev u šahu zimi, najbolji.

Rekao je i da će mi iz Kosmosa
ukrasti zvijezdu

i da je ljubav vječna

Dani se rastežu,

ko sjetni blues.

Ispred narodne kuhinje,

nijedne oči ne svijetle

zvjezdano.

Duvnjak Inel

MOLEĆI U PREZIRU

Molih zlo kroz šapat vjetra,
Bijes od borbe prezira,
Da raspori sjeme i stijeg,
Da siroče postane beg,
Kratkoročno,
Učinjeno.

Nur Sadia (Sadija Klotz)

**U DUŠI MOJOJ ZA TEBE NUR ŽIVI
(ISPOD NAS SVJETLA GRADA)**

Hoćeš li čuvati snove moje
i kada nestane boja onih
koje su činile horizont moj
svjetlijim i radosnijim.

Ja bih da osjećam
stisak ruke tvoje tople
i kada nas ulice sudbine
opet jedno od drugoga odvede.

Hoćeš li mi brojati
biserne zvijezde rasute u kosi,
disati sa mnom isprepletenih,
smežuravih ruku na verandi života.

U duši mojoj za tebe Nur živi
prostire se od dunjaluka čežnje i ljubavi
prelijeće granice htijenja i ljudskih zakona
i ko leptir plahi dolepršao do ramena tvog,
svijetli tamo gdje tvoja duša spava.

Alma Mehičić

TAKO

Ja tako, ne znam kad treba doći.
Ja tako, izgleda uvijek moram otići.
Ja ne znam kada treba uhvatiti,
ja tako, izgleda, moram uvijek pustiti.
Ja tako, sudbine vežem,
a da svoju uvijek grcanjem odvežem.
Ja tako, stranac sam u snu,
puštam druge, da moje snove sanjaju.
Ja tako postojim,
a druge činim postojanim.
Ja, tako, često srce štopam,
dok se tuđa kroje.
Ja tako, prosto nemam ništa da ponudim,
nego u tišini sve rečeno, sve,
pogledom život ispisan u suzi. Snažan.
Ja tako nikad ne obećam,
Samo ispunim.
Ja tako mrzim obećanja,
na mojim očima namazana. Ne i više.
Ja volim da gledam,
kako drugi me gledaju glupom.
Ja tako sve volim.
Ja samo tako, skromno, mislim.
Ja tako, nemam krug, kotač i veo.
Ja tako, nemam ni ključ da ga okrenem naopako,
samo vrata koja gledam svake noći, a niko neće doći.

Merima Handanović

ZAPOEZIJU JE UVIJEK PREKASNO

Ubijena nerazumijevanjem versifikacije književnosti, uzet će kuhaću i mijesiti riječi i slova u lonac snova znajući da će strašni sud debelog profesora odmahnuti rukom i reći da se ostavi čorava posla, poezije, stihova i književnosti. Uspjeh pripada muškom rodu. Isprepadana postporođajnom depresijom asistentice debelog profesora, ostavit će knjige i zaboraviti pisanje, jer je život oda strahu i nesigurnosti. Pokidat će sve ruže pored puta i baciti ih u rijeku želja, nesigurno čekajući hoće li proći ispod mosta i naći svoj put u daljem toku. Plašit će se. U vrtlogu nesigurnosti i želje, čitat će o poetici ruševine i tražiti svoj izlaz u bezizlaznom konceptu obrazovanja. Zatvorit će oči i maštati o valceru u kojem riječi pri pokretu konstruišu pjesmu. Otvorit će oči i vidjeti tango smrti u kojem strah obuzima poeziju i guši je. Plešu strast i strah, pa ko pobijedi. Za poeziju je, ionako, uvijek prekasno.

Ernad Osmić

MOGO BI SNIJEG

Noć je bistra ko rasol.
Nema nam maknuti -
nigdje.

Otišao je ko je mogao.
Onaj ko nije
s ostalima koji nisu
kuka o ogrjevu.

Ovim starijima bi godila nostalgija
da ih malo ugrije;
da ih utješi
Ali, gdje ćeš to!?
Nostalgija je korumpirana
i dođe ti isto kao i sadašnjost.

Mogo bi snijeg
ili rat -
jedno od tog.

Zejićir Hasić

Predanja

1.
o onom koga su čekali

Jednom su čekali jednoga a puno ih je bilo koji čekaju. Strpljivi su bili jer svima je u snu dolazak svoj najavio i u snu im se lijepo pokazao. Nekima je život u čekanju prošao, oni kojima nije, kad dočekaše njegov dolazak, odbiše ga listom prepoznati.

2.
o vojni i ženskom jeziku

Vele da je imao jednom jedan koji je u sedam vojni bio na zemlji i na moru i da je konjima gažen bio, kopljem boden, da je preživio brodolom i da je kroz njega grom u zemlju ulegnuo i da je tamnice dopao i iz nje dan ugledao, a nije mjesec dana ništa u usta stavio osim vode. I vele da se poslije sedme vojne oženio i da ga je jezik ženin iste godine pokrio crnom zemljom.

3.

o vojni i tronošcu

Priča se da je imao jedan koji je devet godina bio na vojni i da je kopljem boden i sabljom sječen, da je s konja u trku padao i vučen po kamenju, da je sa zidina kule bačen i da je poslije vojne svojim nogama kući došao i sjeo na tronožac kraj vatre. S tronošca se preturio i na pod pao, istog ga dana ukopali.

4.

o nehотиčnom grijehu

U neki kraj naišao neznanac i desilo se da je sudbinom nanesenom nehotice život uzeo i onda zaspao snom do buđenja neprekinutim. Oprošten mu je grijeh nehотиčan. Zbog sna je kažnjen na oba svijeta kaznom velikom i neublaživom.

5.

o čudnom čovjeku

U neki grad došao čudan čovjek
koji je uzaludno zauzdavao vjetar,
koji je toplim pogledom otapao
ledom zarobljenu rijeku, u sjećanju
zadržavao oblake i poslije iz njih
prizivao kišu i druga nebrojena
čuda pokušavao dok svi su u gradu
vrtili glavom nad svakom uzaludnosti
njegovom. Kada je čudak otišao,
svima je bilo bez njega čudno.

Salihović Azur

ZVIJEZDA

Razigrani leševi u novoj ulozi
Tuga, Jad i umor cvokoću pod brezom
San livada ne govori drugdje
Osim pod tvojom usamljenom zvijezdom.

Na svakom se koraku traga za dodirom
Let goluba slomljen neonskom reklamom
Svaki pogled svjetla u išaranoj noći
Zaranja duboko u ranjene oči.

Svi čekaju ponovno rođenje
Mesije su krenule u službu
Dah duše udara u mrtvo okruženje,
Sutrašnji dan trza se u umornoj koži.

Zvjerski se naslađuje nasamarena sjenka
Neki pokret slijepo kreće u daljinu,
Slom se tiho uvlači u tijelo
Roniš polahko u suđenu dubinu.

Lovci na suze zaposjeli slobodu
Planetarni cvrčci urliču od bola
Pjesnici pjevaju o računu sreće
Ljubav miluje boje ljudskih koža.

Ispiranje mozгова rutinska pretraga
Bombama napravljeni krateri života
Ljubav svijeta slavi sirotinju
Ograde se lome dodirima.

Nacije se dave u svojoj veličini
Ljudi nemaju hljeba da jedu
Djeca se skrivaju u ormarima
Vlast obrće užas i bijedu.

Sutrašnji dan trza se u umornoj koži
Neki pokret slijepo kreće u daljinu
Slom se tiho uvlači u tijelo
Roniš polahko u suđenu dubinu.

Razigrani leševi u novoj ulozi
Tuga, Jad i umor cvokoću pod brezom.
San livada ne govori drugdje,
Osim pod tvojom usamljenom zvijezdom.

Mito Travar

OZBILJAN PAKAO

Crni baloni su probušeni
Iz njih su put neba
Izduvala sitna zadovoljstva
Ostala su naslijeđena prokletstva

Na grani sasušenog kestena
Zanjihao se noćas
Odrpani heroj bratoubilačkog rata

Iz daljine se nadjahuju i grme
Oklopnici grobljanski
Vjesnici prilično spore smrti

Podno brda kukuriče besmisao
Majke djeci zašivaju kapke

Niko nije željan
Još jednog vilajetskog svitanja

Nihad Ćosić

NA DŽENAZI

more glava
valovi uzdaha
grmljavina
zemljanih stopala
prostirka plava
mjesecom ukrašena
zlatna linija blijedi
lopata se utišava
ruke se zatvaraju i sklapaju
misli odlaze
sa njima i molitva
tišina
cvile kosti
ljudi se skupljaju u sebe
u svoj dah
u glas
kojeg bacaju valovi tjelesa
razbijajući ga
o kamene belutke
Amin... Amin... Amin...
oči se sklapaju
ljudi se otvaraju
na povratku
puste suzu
zagledaju se
u ruke
duboko

u dubine zemlje
u dubine neba
tamo
nađu svoj Dah
udahnu
rašire se
progutaju svoj glas
sakriju ga
i zatvore se
na odlasku

Fuad Hrustić

TAPŠANJE

Mog su Mehu
Svi tapšali po ramenu
Kad je ranjen granatom
Na prvoj liniji
Odbrane grada
A sada nema nikog
Da kaže Mehi
Stani bolan
Kud si navro
Nije za invalida
Da prti balvane
Ljepše ćemo ti mjesto naći
U kancelariji
S klimom
Kraj onih što su rat proveli
U podrumu
Čuvajući guzice
Za koga?

Nit vikenda nit praznika
Nit providnog dank
Nit odmora nit regresa
Nit Prvoga maja
Cijele godine udarnički
Ko volovi
Bez odmora bez predaha
Od sabaha do akšama

I prekovremeno
Po mjesecini
Ako ustreba
Za narod svoj
Za partiju našu
Za državu napaćenu
Za svjetski mir i demokraciju
Za firmu Karić i sinovi
Za gazdu Karić Safeta
Za ženu njegovu Mersu
Za sinove mu Edu i Dinu
Punicu Razu,svastiku Almasu
I cijelu mnogobrojnu rodbinu
U zemlji i u svijetu
Za njegovog ljubimca
Pit bull terijera Rexa
Što po kavezu željeznom
Vuče muda
Ko u konja

Marica Ferhatbegović

*BLAGO BUKOVSKOM

Ako ikome zavidim
to je Bukovski
koji je to gad, majko moja,
sa pijanim očima
i pijanim pjesmama
a vi u žiriju, vi, vi ste mu dali slavu,
vi muškarčine
koji drkate dok čitate Bludnog sina
njegovog
i tupa tupa.
Onda, naravno, nagrada
prvo mjesto njemu
a moja pjesma o zvijezdama na plavetnom nebu
biva odbačena već od prvog stiha.
Šta treba da radim
hajde recite-
umjesto
zvijezde titraju
da pišem
jaja titraju
pa da me prozovu kurvom
ili da u kratkoj biografiji priložim fotografiju
svog golog međunožja.
A?
Aaaaa, to bi vam se dopalo
A?

Pa ne može žensko na jebenom Balkanu
pisati ko Bukovski,
svi vi to dobro znate.

Ma džaba vama vaše prvo mjesto
dajte ga Bukovskom,
odoh ja
neću da budem kurva.

***KIKLOPSKO OKO**

S nebesa
uske mračne sobe
jedna završena mladost treperi
nad pustim godinama,
osvjetljava ih
infracrvenim zracima kiklopskog oka
tražeći krivca,
ubicu,
tražeći kaznu
uklesanu u zidove pećine.
Duša razapeta u praznim epohama
plutala je mojim tijelom
i jutros.

Moram ustati
već je sedam sati,
našminkati se
i krenuti niz ulicu.
Uvijek isti koraci
neposrtanja
nepostojanja,
povorka ljudi nakićenih lažnim draguljima
puzila je nasmijana
istom koordinatom
iscrtanom još u kenozoiku
kad su diosaurusi nestajali.

***MRTVAČNICA BEZ ZAMJERKE**

Tišina,
oko mene ladice po mjeri
leša
klize
kako bi bilo strašnije
da škripe
treba nagraditi majstora
koji ovako dobro izreza
izbrusi
premaza
da se i smrti sviđa
bez zamjerke.

Dobar onaj sjaj
ispolirani
na prozoru za oči
da se jasnije vidi
zlobni osmijeh
kao desert
kod opraštanja.
U mermernoj loži
sanduci sa ručkama pozlaćenim,
slave smrt
značajnog mrtvaca
za našu općinu.

Ružica Kopačević-Miličević

JEZIK

Sanjala sam da mi je sedam godina.
Učenica sam letećeg razreda
govorimo sve jezike
samo ne svoj, maternji.
Ko posumnja da leti,
propada,
kroz oblak
i čeka da ga ostali spase
kao što učenika spasi poslanik.

Zadano nam da isklešemo jezik
onako kako se klešu barokni anđeli ili bista sveca.
Riječ po riječ,
oblak po oblak
i stigismo do mature.
Sve uredno složeno i zapisano.
I baš kad smo trebali progovoriti,
jedan posumnja.

Mirsad Bećirbašić

**PROSLAVA ČETRDESET PET GODINA
MATURE**

U istom obnovljenom hotelu
Bez Indexa, Arsena
A i da uskrsnu kako
negdje u zatišju
zabosti melodiju u nagluvo uho.
Bez Hareta, Maje, Enke, Bobe.
Neko sa crnim smislom za humor
Nezgrapno pokuša da se našali:
- Odsutni su i onako bježali sa časova!

Ribice ispod podbradka utonuše u mini valove
l'oreal haircare
Boki je odmah sa aerodroma otišao u slastičarnu
„Tip-Top“
Da plati sa kamatama baklavu što je svojevremeno
zaboravio
Opijen najboljom bozom na svijetu.
Ćica je sa autobuske stanice otišla do spomenika
Mirzi
Tihoj patnji
I položila buket ruža.

„Sjećaš li se?...“ I uspomena je dobivala množinu.
Deba Mirče Pepi i ja smo planirali poslije Mature
Da se pridružimo Če Gevari.

Usput ćemo ukrotiti cunamije, iskorijeniti glad i nepismenost.

Aida Lidija Zehra i Vesna namjeravale su otići u Bijafru

I pridružiti se nekoj humanitarnoj misiji majke Tereze.

Onaj sa crnim smislom za humor upita :

-Je li Lumumba vrsta afričke tulumbe.

Međusobno smo izbjegavali da se obraćamo imenima

U strahu da ne pogriješimo.

Obline su zaokruživale životne priče preživjelih.

Naše drugarice,

Zavedene ostavljene pa utješene.

Njihovi drugovi,

Zavedeni pa nesputani u karijeri.

Kasno je da umrem u čizmama.

Vrijeme da uzmem tablete

Vade se đokeri iz novčanika,

Fotografije najvoljenijih.

Iste nanine zagonetne oči,

Iste bakine latičaste usne,

Isti dedin antički nos.

Svijet nismo promijenili.

Neka djeca i unuci

Imaju šta da rade!

Ramiz Huremagić

*SOLISTICIJ ŠUTNJE

Jezik je svezan u čvor
Vrh mu se batrga kao
Kurbansko bravče

Šutnja je dokaz pakla

Znaš da te preko brvna
Prevodi neizgovorena riječ
Dočim je sad i ona zarobljena
U svezanom jeziku

A ni sašutnjaka nemaš

Samo pravi solisticij
Njenog postojanja
Kao potvrda da ni Bog nije imao glas

Ta uzvišena komunikacija

Kojom se ljubav šuti
A neljubav govori

***PRIČAJ MI NA JAPANSKOM**

Pričaj mi na jeziku sunca
Ni riječ neću prepoznati
A znaću sve o tebi
O tvojim sjenama
Rasutim kapima kiše
Prelazima bijele u crnu
Kako su ti noge trnule
Na prekookeanskim letovima
O mirisima jutra koje si voljela
I teksturi crne boje
O uzdahu koji ti stanuje
Iza zavjese od bijelih zuba

Pričaj mi na japanskom
Neću slušati
Samo ću gledati ispred vremena
I razumjeti zašto su tišina i daljina
Dva jezika sa najljepšom melodijom

Boris Grubešić

PROĐOH 37

Zaustih riječ, pa stadoh,
kad do mene stiže vijest,
da tumaraš, zagrebačkim pločnicima,
a hladni su
kamen iz Jablanice,
nije upio sunce,

Ogrnu te neko,
iz Tešnja mala svjetlost,
pomože da ugriješ ruke,
i olovku da uzmeš,

Prestarih prošlog ljeta,
godine tvoje,
i vidjeh da puno neznam,
ali mogu da se srcem smijem,

Srcem, jer može spoznati što razum ne zna,
ili nije stigao,
Posavina je bečarska, i to razumijem,
puno žita i voća, pa nešto i za rakiju ostane,

Prođoh 37, vidjeh i rat, vidjeh i svijet,
sa bečarima odžačkim, vojsku odslužih,

Zašto baš danas, na Svi svete,
daleko od kuće, da ti pjesmu pjevam,
Valjda zbog svijeća i voska što se topi,
jer si morao izgoriti, da bi se neko ugrijao,

Boem nije škrtac, svašta mu se prišiti može,
ali škrtost nikad,
kad novca nema, dijeli svoje godine, ruke i vrijeme,

I možda je dobro, što ode tada,
nešto loše da ne vidiš,
kao gost kad ode sa slavlja,
na kojem kasnije izbije svađa.

Ali stiže sunce i otopli Bosna,
pa da se šeret, proljeću raduje,
kao da si rekao,
Oдох izgorit, da napravim svjetlo,
da vas ogrijem, da možete bolje vidjeti

Ivo Mijo Andrić

DANAS

Danas neće biti nepredviđenih događaja
Niti pojava koje se dugo pamte
Osvanuo je sunčan i dalekovid dan
Oči su danas zaljubljene u beskonačnu svjetlost
I ništa ih ne može odvesti u nepoznati smjer
Danas ptice nesebično pjevaju pjesmu koju nisam
Zapamtio u prošlome životu
Vjetar je izgubio snagu kao bolesnik
Osjetljiv na iznenadnu promjenu zvuka
Pčela nečujno sakuplja pelud strogo pazeći da svaka
Latica ostane na svome mjestu
Danas je svečanost tišine koju slave
Svi koji neizmjereno vole proljeće
Mikrobi se danas raduju rosi koja se izlegla
Iz prerano zatrudnjele kapi
Danas na vijestima nije spominjan rat
Niti su se vidjeli tragovi eksplozija mržnje
Voditelj je govorio poeziju o cvijeću čiji se miris
Širio u staklene misli slušača
Sportski susreti održani su uz smijeh djece
Sa školskih igrališta
Publika je grlila svoje bližnje ne sluteći
Koliko se ljepote nalazi u šutnji
Prognoza vremena danas je bila suvišna
Ratarima koji su nestrpljivo očekivali kišu
Ovaj je dan darovan svijetu kao nagrada
Za propuštenu radost donesenu vjetrom

Iz predjela o kojima nikada nećemo sanjati
O Bože kako si sve tako lijepo složio
Da nema mjesta mržnji ni u jednome srcu
Kako si učinio da drvo sličī čovjeku
A grane našim rukama
Kako si stvorio sklad kakvoga nije bilo
O Bože zadrži ovaj trenutak toliko dugo
Da život osjetim kao priznanje svega o čemu
Mladi sanjaju dok u obilju trave traže djetelinu
Sa četiri lista
Odagnaj Bože pohlepu i želju za nedostižnim
Poništi razlike što su ušle na naša zatvorena vrata
Ojačaj slabe snagom koja se zove ljubav
Uzmi moćnima žezlo iz neosvijetljenih ruku
I budi uz nas do trenutka odlaska u nepoznato
Jutros sam ušao u dan kao u svoju kuću
Dok me grlilo sunce zrakama neobjašnjive topline
Tako je rođena pjesma iz čijih riječi
Zrači sveopće izmirenje
Budimo danas bića sreće što šire mir i dobro
Tako će ovaj dan trajati koliko i naši životi.

Suad Alagić

POETA

Magnovenje! Udar vrele krvi !
Duša se rasplinjuje ili mrvī !
On otkriva tajne svijeta ,
On je poeta!

Dom mu je hartija čista,
A život - trag olovke koji blista.
On čuje šapat latice svijeta,
On je poeta.

Pjesmom on prestaje biti osjećaja rob;
Ona mu je sudbina, ona mu je grob.
U oku mu nebo cvijeta,
On je Poeta.

Mirjana Đapo

ISPOVEST PESNIKA

Možda sam pesnik, "čuđenje u svijetu",
ili samo usnuli što buđenje traži,
vesnik proleća, u studenoj zimi,
što u letu krila odmrzava,
a mis'o mu čedna, ko kad čedo spava?

Možda sam grešnik što oproštaj moli,
putnik kroz vreme, sagovornik tuge,
što više od veka na odgovor čeka
gde može mirno da počine glava,
postoji li takva, za noćenje, "trava"?

Ja sam onaj što još Niđal traži,
što ime Musino kroz večnost pronosi,
onaj što se nosi s viorima rata
i na svaka vrata po koji stih stavi
k'o trag ljudske duše, bola i ljubavi.

Možda i sam Ćatić kroz mene govori,
podseća da pesma još uvek postoji,
ona što vremenu rata odoleva,
što za praštanje mostove priprema,
da nam mržnja nikada ne postane tema.

Ljiljana Vujić Tomljanović

LUDI CAREVI

i vrhovi planina s Nebom se stapaju
u maglinama iza druge obale
kao s Pjesmom ova pjesma u meni

ispredam je u hodu kejom koji gleda u
takozvani most Bratstvo -jedinstvo
stoji a ne postoji – ne spaja razdvaja
i u prazninu miniranih stepenika
čiji nazubljeni krajevi vode u nigdje a
svak' im se smije nečujno u prolazu
očiju punih suza
kao nagom caru povorka podanika
u bajci Carevo novo ruho
s radnjom smještenom u neko drevno doba

i u ovom bez radnje isto je
samo se ludi carevi smjenjuju
i disanje doveli u pitanje
a da neće poeziju od svega im smještniju

Emina Jusufović

POBUNA U ŠUMI

Lice ti je kip, kamen hladan;
Ruke su ti čelik, koje mrve brijeg;
Ti si vladar šume, oko tebe tama;
Nevinih je suza tebi dobra hrana.

Ti si vladar šume,
Pripada ti trava,
I potok te šume,
Dok ti hladan spavaš.

Ti si vladar šume,
Brijegovi te štite,
Čuvaju te kule, pjeskovite, vite.

O, vladaru šume, ne, tvoj nije svijet!
O, vladaru šume, uteče ti cvijet!

O, vladaru šume, rušit ćemo brijeg!
Skinut ćemo jaram,
Skinut ćemo sprijeg!

O, vladaru šume, tebe čeka bijeg!
Istek'o ti vijek!

Goran Bačić

ČOVJEKA PO DJELIMA SUDI

U mirnim ljetnim noćima,
Kad se ne ljulja ni lampa stara,
Tko zna odakle, ali jeste!
Čujem: vlak - odnekud klopara.
Sve dalje i dalje, u istom ritmu,
Kotači strpljivo kilometre broje...
Možda ih odnekud tvorac sluša...
Svi mu u taktu zahvalno poje.

Lišća što šušte dokaz su tome
Da vjetar kroz polje raznosi glas,
U slavu žuljeva što su je sadili,
Pšenica je opet pustila klas.
I opet će ljudi zasukat rukave,
Od pšeničnog zrna da stvore jelo.
A mi ćemo graditi o njima sud,
Gledajući i kušajući njihovo djelo

Vjekovna težnja, sasvim je ljudska:
Kad odem da me ne proguta tama.
Gledajući što smo stvorili nekad,
Da drugi steknu sliku o nama.
A tako je bilo, i sutra bit' će:
Bio ti kovač, vozač il' pjesnik,
tvoje djelo će uvijek biti
tvoja sjena i tvoj spomenik.

Kad sve ovo bude jučer,
I od ovih stihova ostane jeka,
suditi će oni koji sutra dođu,
je li u djelu bilo čovjeka.

Dobroslav Petričević

RAZGOVOR SA TUGOM (Tugu sam rastužio)

Ponekada samoća zazvoni
kao hiljade crkvenih zvona
tuga mi se unese u lice
bestidno pita:

Gdje je ona?

U bespuću života nestao trag
svaka uspomena ranu dira
samo da sretnem pogled blag
i da umirim hiljadu nemira.

Lako je kada pada kiša
kišne kapi sakriju suze
tuga se nadvila iznad ognjišta:
Gdje ti je ljubav, ko ti je uze?

Dolivaš so na živu ranu
pomozi ako za Boga znaš
lagali su mi život cijeli
dobiješ uvijek koliko daš.

Davao sam šakom i kapom
bio sam spreman davati još
srce i dušu, život cijeli
za sebe nisam tražio ni groš

Više ne čekam svoje ise
ponovo samoću sjeku zvona
tugu sam rastužio
ne ruga se više

I ne pita me:

Gdje je ona?

Alma Muharemović

SREBRENICO ŽIVJET MORAŠ

Polje skeleta
isprepletenih
s rukom u ruci.
Prazne duplje
svjedoče o užasu
koji je ostao u očima.
Otkotrljane glave
u nevjerici šapuću vjetru
priču o sebi.
Duše traže smiraj,
kojeg nema
dok se i zadnje ime
ne iskleše na bijelom kamenu.
Srebrenico,
krvlju natopljena
bolom zadojena
živjet moraš
al života nema!
Posjekoše ti mladost,
ugasiše osmjeh
u utrobi iskopaše jame
još jednom da rodiš
sad mrtvu djecu.
Ni oprostila se nisi,
ni halalila,
ni čela im poljubila,
kosu pomilovala.

Po šumama i poljima
plove duše živih i umrlih.
Živi žele smrt da zaborave,
mrtvi dan života da se pozdrave.
Nekad se sjene prepoznaju
pa zagrle.
U snu poput more
krikom dotaknu usne najmilijih.
Zgrčenog lica orošenog znojem
pomahnitalog srca koje zatutnji u mraku
otme se uzdah :
Sine!
Brate!
Oče!
Dušo!!!
A vjetar klizi zemljom ,
jeca kroz planinu ,
kovitla Drinu i šapuće :
Srebrenico !
Majko!
Sestro !
Kćeri!
Ljubo!

Živjet moraš,
al života nema!

Amir Talić Zulfín

RAZIGRAN ZVRK VJETRA

/Rumiju/

Je li ono čovjek u polju što
se u zanosu okreće
ili razigran zvrk
vjetra
što polen i latice cvata
sije
pa se kovitlac u duši mojoj
rasipa
u san

Ja sanjam od rođenja da
biljka sam
i cvijetam jutrom
bistrim

Za rađanjem sunca blistavo
svoje lice okrećem
Rosom umivam

U kovitlac razigran uskačem
da kosmos u se
unesem
da usprhnem u zanosu
opojnom

Svevišnjim se u jednoći
sjedinim.

Minela Masleša

DJEČAK IZ POLJA KANTARIONA

kad prođe kroz ljude
sve ih zaboli metak
koji prolazi kroz djecu
negdje kilometarima daleko

Armir Hodžić

MOLITVA IZVORU

Nad izvorom oči plaču,
na obrazu suza zbori:
o, izvore, ti me razgovori.
Mojoj boli lijeka nema!

Ljudi su me otpisali,
a meleki zapisali
u Mahfuzu Časnome
da ne vidim ovaj svijet.

U srcu mi jekin kuca
Bože vječni, Ti si svemu lijek,
derman tvoj je zauvijek,
išaret sudbi obuća.

Izvor govor razbistri,
voda mu se upjeni.
I oči su zatvorene
kad je srce u dergjahu

Ašk je srcu darovana,
duši kušnja zasijana.
Vidu kopren određen,
oku đerdan zabranjen.

Huči izvor k'o ranjenik
Oči plaču k'o cviljenik!
Slijepac nije ko na oči ne vidi,
slijep je onaj koga Allah ostavi.

Zemlja izvor proguta,
sabur lijek je očima.
miris lice nasmija
baščama Ahireta.

Ervin Mujabašić

KAKO BITI ČOVJEK

Stvar koje se treba sjetiti je
Kako disati
Kad je zrak gust i živ od sumnji
I liči na mliječnu maglu
Ili dim cigarete koji izlazi
Kroz procjep između usana
I koji
Guši i tjera te da bljuješ
Kao da je sačinjen od plijesni
I zbog kojeg najednom bude neusiljeno i prijatno
Plakati (nije te sram)

Vrlo je važno
Sjetiti se
Ko misliš da
Jesi
Kad si sâm (poželjno je staklo za gledanje)
I kad nema bilo koga
Unaokolo
Da čuje laž koju iznova i iznova
Govoriš sebi (slobodan si kazati riječi glasno i
slušati njihov odjek)

Stvar koje se treba sjetiti je
Kako govoriti laž (koja je ista)
Drugima
I sebi

Kemal Handan

NOVE GVINEJE

Kada potrošim dobre ideje
iznova crtam Nove Gvineje.

Gvineje Istočne, Gvineje Južne...
Sve se Gvineje crtaju tužne.

Potom uljepšam svoje radove,
nacrtam Nove Stare gradove.

Ponekad zastane u grlu kost...
Nacrtam Novi Stari most.

Nove Gvineje, stare aleje...
Gvinejske ovčice jednako bleje.

Gvinejski narod gladan i bos
crtežom mojim obriše nos.

Sebi sam samo to pravo dao
da moja Gvineja bude - Bissao.

Ćazema Talić

***ON IMA HRASTOVE BORE**

on svako jutro čeka kada ću doći
on kaže, neka vas
neka vas tu dok jutro lovi jastreba

on okreće gajbu s pivom
on ima crve koji brane
njegova modra usta
i uzavrele hrastove bore

s koliko se vrata zatvaraš
pita me dok urezuje moje ime
u bijeli oblak

***SUBOTNJI MEIT**

ne prilazi
jer osjećam strah kada me loviš
jatom subotnjih stihova

ne prilazi
subotom sam rođena kao korpa za kruh
u kojoj se ljube prepelica i kantarion

ne prilazi
danas je subota koja pripada
tvome razrokom sjemenu

ne prilazi
subotom sam lažni osmijeh vode u džezvi
kojom te kupam u svojoj utrobi

ne prilazi
plašim se da je i vrabac u prozoru
samo subotnji meit
tvoja osveta zgrčena u kutiji šibica

Mina Imširović

NA SVIM JEZICIMA SVIJETA

Kad je zavrištala tišina
iznad utabane humke
kostima se pisala istorija
koja je mnogima poslužila
samo kao statistička brojka
umiranja jednog naroda.

Kada su lešinari letjeli
iznad gnijezda grlica
saginjanje glava bila je moderna bolest
kao visibabe u proljeće
šteta što im nije takav vijek trajanja.

Što smo? - pitam
Ako ljudi nismo!
Hrpa uhranjenih dobro čuvanih djevice
žrtvovanih u ime velikog Manitua
uz urlik barbara.

A sad kosti pričaju
svim jezicima svijeta.

Nijednom riječju sve je rečeno
Tu smo! - kažu
Bit će nas
i još nas ima!

Enesa Mahmić

ŽIVOT NEMA REPRIZU

Non omnia sis!-
Pokušavaš to zapamtiti dok ideš prema uglu
Da bi te sugovornici poštovali.

Čekaš autobus, pališ cigaretu...
I prezireš ljude oko tebe.
Stavljaš ruku u džep,
Igraš se bakrenim novčićima,
Stišćeš ih u šaci
Cupkaš nogom

Autobus liči na konzervu sardina.
Teško se uguravaš među stisnute putnike
U strahu od džeparoša
Naslanjaš torbu o rebra.

Proživjet ćeš taj dan,
Jednak ostalim,
Ali uvečer kada opet sjedneš za stol u kafani
Kopkat će te misao
Da li baš sve mora biti ovako
Može li nekako drugačije?!

Azemina Krehić

SMRT

Sahrani mi tijelo
U zemlju ovu moju
Čistu
Neka se nad grobom
Povijaju visoki
Borovi
I sunce zlačano
Nek' prosipa
Zrake po meni
I vjetar nek'
Njiše travke
I kiša nek'
Sve zazeleni
Sahrani mi tijelo
Ali nemoj sve moje
U tebi
Moja smrt
Tebi je noću nesanica
A danju svjetlost i riječ
Priklane mučki
Moja smrt
Je buđenje moje
Ti ne vidiš
U ovu raku
Svjetlost se neprestano toči
Zato
Sahrani mi tijelo

Ali nemoj i sve moje
U tebi
Zalogaj smrti
Dva su slobode
Dušom ću
Mrtvu biljku da budim

Željka Galić

PISMO SINU

Odavno te sine nisu
takle oči materine
odavno ti glasa ne čuh
prošle već su mnoge zime
Vrime ti je da se sitiš
svoje kuće na kraj sela
svog ognjišta, oca starog
da nam dadeš trun veselja
Ne pišem ti sine rukom
ja se na glas razgovaram
tuđe ruke slova tkaju
što ih srcem progovaram
Nemoj da te ražaloste
riči što ih duša toči
bar mi sine kada umrem
rukom svojom sklopi oči.

Buljubašić Husein

PO ZASLUZI

Musi Ćazimu Ćatiću

Veliki ljudi i poslije smrti žive,
Jedan od njih si ti, dobri moj Musa.
Nazireš li Bosnu s plavetne visine,
Čega ti željna osta plemenita duša?
Odžak-grada, Agrama il' Carigrada?
Il' uzdah ti osta za kolibom od pruća?
Žal za dever-dunjalukom nek' ti sretnim čini
Bolji svijet i vječna ahiretska kuća.

Bog neka ti otvori svih osmero vrata,
iz milosti Svoje, dobri moj Musa.
Teoba ti vrijedi karavana zlata,
A kalem svjedoči ko je kakva duša.
Bohemski si život na kajanje sveo
Sve požude prekrio imanskijem velom.
Od Mašrika do Magriba o tebi bih pjev'o,
Pokajanje kao tvoje treba svijetu cijelom.

Boris Galamić

PRIRODE NAČELO

Skočio si na prvi povik
Bio si spreman, odlučan, mlad
Skončao si gdje i mnogi
Nikakav trag, nikakav znak
Na drugi povik skočit će drugi
Biće spreman, odlučan, mlad
Na tvojim greškama niko ne uči
Mnoštvo glupaka hrli u raj
A raj je laž i sve je to drskost
Sve što postoji ovdje je i sad
I sve to zvuči prilično prosto
I ponovljeno bezbroj puta dosad
Čulo se nekoć da čovjek ne uči
Istoriji vječno izmiče kraj
Trčite pravo ne zastajkujući
Naša je glupost svemira sjaj

Brankica Bošnjak

GOSPODINE ĆATIĆU

vaše misli naprečac mrtve
gotovo stoljeće ipo, posve
uljudne pjesme bezbolno izvlačim
k'o ognojen trn trećeg koljena

nema promjena, u metastazama
zdravog razuma bahulja oko
protjerane kuće, živim stihovima ostavlja
otiske i lomi drhtav
kestenji vrat k'o požutjele izgužvane pregibe
na tvojim knjigama, razumi ga

njemu su uz molitvu i riječ
(kojom bi rek'o kolka mu je temperatura)
greškom bihuzurili kadife u samom središtu
rebara i tvoju kožu boje tinte, bezbeli
vazda okreće cigaret-papir

mater prebire zrnje na tespihu i broji
pokrij ga, Menso, dok se vatra ne povuče

Igor Divković

IZLETJET ĆEŠ

S vrhova njenih grudi
puca pogled
na mliječni put,
fascinantnu dubinu svemira,
na beskraj kao takav.
Za derivat užitka,
krajikom oka,
izdvajam opciju
sićušnog plavog planeta
Zemlje,
njen kontinent Aziju,
s Himalajom
i crnu Afriku,
s Kilimandžarom.
Kad skupim hrabrosti
pogledati,
dolje,
jasno vidim panoramu Venere,
s onim što Englezi zovu grass.
Gledajući ravno
Sunce zlata,
zlato Sunca,
tako topla,
tako slatka,
najmlađa zlatokosa
unca zlatarovog zlata,
ah zlatarovog zlata.

Ako me
vražićak
isprovocira
pa se osvrnem,
natrag,
na kolovoz
Augusta Šenoae,
bit ću u prigodi
svjedočiti
kako nestaje čarolija,
kako iščezava,
kako hlapi.
Kad si na vrhuncu,
šapuće ona,
nema povratka,
samo naprijed,
ne okolišaj, macho,
izletjet ćeš, iz orbite.

Elma Karahodžić

CIKLUS ŽIVOTA

Iznad tebe plašt od prašine
Umrlih zvijezda kojima se diviš.
Ispod tebe džinovski oklop kornjače
Na kojoj ploviš otkad je i svijeta.
U vječnom ciklusu života
Smrt je logična konstanta:
Iz mrtvih lobanja rastu travke
Makovi se pružaju iz kostiju ruke
I stabla se dižu iz kostura bijelih.
Zbog bijega od sebe
I straha pred svijetom,
Zbog ratova prošlih i ratova vječnih
Ponovo postaju hrana zemlji
Koja njima nije majka bila:
Sa zelenih stabala vise grane,
A na tim granama ponovo se njišu
Kosturi bijeli pod ljudskim mesom.

Nedim Seferović

Ubili su 12 ljudi u Parizu

Ubili su 12 ljudi u Parizu,
neki od njih su bili karikaturisti
sa manjkom smisla za humor
i viškom vremena za razvijanje umijeća
crtanja neozbiljnosti.
Ne znam ni jednog od njih,
neću ih nikada ni upoznati,
ali znam druge, slične.
Jedan kopa po bijelom svijetu
da zaradi koranicu kruha,
a bio je od onih na koje se ljutiš
na času likovne kulture,
jer im je crtež bolji od tvog,
a oni dobiju keca jer učiteljica konta
da im je rad nacrtao, u najmanju ruku, Berber.
Drugi kopa po kontejnerima,
ima smisla i za karikaturu i za apstrakciju,
ali nije imao podrške čak ni od samoga sebe,
pa sada gleda kako o ničega da preživi.
Ovi sretniji zovu ga boem.
Treći ne kopa ništa,
crtao je lijepo, vjerovatno bi postao arhitekt,
projektovao bi kuće u kojima bi
živjele sretne porodice,
sa manjkom smisla za humor,
i viškom vremena za razvijanje svojih ličnih umijeća.
Rekoh, ne kopa ništa,
njega su iskopali,
prošle godine,
u Tomašici.

Sabahudin Mulalić

MUSAFIRHANA

U kasabi, na kraju sokaka
smještena je Ibrahim ef. musafirhana.
Udešena za goste izdaleka,
da odsjednu naudan ili konače kod domaćina.

Sahibija, vazda dočekan je bio
goste je primao, raširenih ruku.
Vedra lica, edeba muminskog
musafira da razveseli pri prvom susretu.

Nakon selama i dobrodošlice – merhaba,
pokaže se soba tuđincu umornom,
da rahat odahne od puta
i smjesti prtljag u topli dom.

Serdžada je prostrta u pravcu kible,
ibrik za abdest stoji u ćošku,
tamam namaz da stigne,
obaviti u njegovom vaktu.

Onda, na tenane, bez srkleta
posluži se čaj ili kahva
okrijepljujuća za hairliju,
a za domaćina prilika da razgovor otpočiva.

Tek što kahvenišu tako
dobrano upoznati, uz opušten muhabet
pred gosta se iznese sofr
pa bujrum, šta mu je volja jest.

Sinija na podu je poslužena
tepsije i tahani su napunjeni jelima
pogača, ćevap, čorba, burek
zeljanica, pilav ili sarma.

Kasnije nek zasladi po ćejfu
sutlija, nutma, halva
gurabija, pekmez, baklava
i hošafom se završava objed obilan.

I beg legne da se hrana slegne,
domaćin gosta nasamo ostavlja do jacije
pa će džematile klanjati
i otići do mahalske džamije.

Naveče, do neko doba noći,
okupiće se čeljad na sijelo.
Musafir će besjediti hićaje
doživljeno i viđeno, što mu se desilo.

Sješće na minder, ispod pendžera
do njega je dobri domaćin, efendija
A djeca okolo posjedala
od čudnih zgoda svaka riječ se upija.

Svi zadovoljni, napuštaju gosta,
ostaje sam u sobi, spreman da spava.
Dušek na pod, a preko čaršaf
Pokriće se jorganom i do jutra će da sniva.

Čaluk Ismihana

21

„Snijeg pade na behar na voće..“
Željela sam trčati dok ne stignem tamo gdje se
Behar ne zove behar
Željela sam voljeti na drugom jeziku, reći
Zovem se Amelie, ili Veronica
Zaboraviti majkino čekanje i
slike uramljene svud po kući
Slušati sevdah da me ne zaboli,
Da kažem
Baš vam je lijepa ova bosanska muzika!
Beautiful country beautiful people
I, žao mi je zbog svega što se dogodilo
tvog osakaćenog djetinjstva i ostalog ali
možda je vrijeme da zaboraviš
Sad je sve dobro,
nasmiješi se, nemoj misliti na to
Ismihano, dušo moja...
kao u sevdalinci
Imaš baš neobično ime
nisam ga prije čula

Nermana Begagić

SARAJEVO OVIH DANA

Opet sam prošlakroz grad moje mladosti. Šetala sam ispred Careve ližućisladoled iz "Egipta", ukus je bio isti kao i prije 40 godina ali ni jedno lice koje je prošlo nije imalo oči za mene, a to je kao da me nema.

Vrijeme dotaklo sve fasadei sve krovove, napuklo asfalt voljena grada, odnijelo ljude. Ostale su samo slike, stara tapeta što se pući i odvaja i od mene.

Kao poslije sopstvene smrti sam prošetala mojim gradom:

Iz česme pred Begovom voda teče u mlazovima, izlozi puni srebrnine bljeskaju u suncu, kafane i kafane u nizu, pred vječnom vatrom fotografišu zagrljene parove, dok prolaze, tramvaji zvone isto, čujem korake oko sebe onih kojih je sada vrijeme.

Na mjestu Stelek sa parkiralište, iz mraka se nazire obnovljena Skupština, na Vrbanji cvijeće za Olgu i Suadu, te 1992. godine kada su zaustavili naš životi kada je počeo zaborav.

U voljenom nam gradu, raportiram, ispod svih mostova, Miljacka nastavlja da teče.

Emina Selimović

NOCTEM DIES SEQUITUR

Kralj Solomon je u životu
imao gotovo sve,
samo mu je
uvijek
nedostajala
jedna stvar.
Zbog toga je postao
jako nesretan
i anskiozan tip.
Godinama tako,
ništa nije pomagalo,
kraljevstvo je propadalo,
sve
dok portugalci ne otkriše
Indiju
i šamana
koji zatraži Solomonov prsten.
Na prstenu mu ugravira
rečenicu
koja na svim jezicima svijeta
znači:
Sve je prolazno.

Safija Vehabović

NIŠA SVJETLOSTI

Onog momenta, kada je Musa skinuo nanule,
oslobodio se Ovog i Onog svijeta.

Gol i pročišćen koraknuo je u Svetu Dolinu.

Dok je pokušavao otkriti prvi veo Istine,
začuo je glasove:

„Znanje je iznad vjerovanja, a iskustvo iznad
znanja.“

Bosnog se uspeo na petu razinu,
u kojoj obitavaju pročišćene duše
sa spoznajom poezije.

O čovječe, leptirovih zamaha,
ne približavaj se Niši svjetlosti,
jer kada bi jedan zastor otkriven bio,
sjaj Lica Božijeg sažegao bi
jadna krilca tvoja.

Mirza Skenderagić

DOK KUHAM BILO KOJU VEČERU

Dok kuham bilo koju večeru
Jedna od njih će biti posljednja,
Jedna od njih će biti ova ovdje,
I više nikada neću nešto začiniti,
Učiniti ga slađim,
Nikad mi više neko jelo neće zagorjeti;

Dok kuham ovu večeru
Moram reći da nije za mene,
Već za nju,
Bez koje začinjjen ili sladak okus ne bi postojao,
Za koju neko jelo ne bi zagorjelo;

Dok kuham posljednju večeru
Moram znati da je bila i prva,
Da je ona spremana u,
Recimo, Sarajevu,
Da je bila začinjena i slatka,
Da nije zagorjela i da je bila,
Recimo, najljepša na svijetu;

Dok kuham ovu, posljednju ili bilo koju večeru
Ništa ne moram, a moram sve,
Moram napraviti onu koja neće biti zaboravljena,
Kao bezbroj drugih spremanih u,
Recimo, Sarajevu,
Nakon kojih su začinjeni ili slatki okusi izbljediti,
A sjećanja ostala na dnu posuđa osuđenog na
propast;

I kada probam bilo koju večeru
Ona ne smije biti bilo koja,
Ona ne smije biti ova i posljednja,
I ne smije biti ni prezačinjena ni preslatka,
I svakako ne smije zagorjeti;

Dok probaš večeru koja ne smije biti nijedna
Ona mora biti razlog zbog kojeg ćeš zatvoriti oči,
Baš kao što si zbog bezbroj drugih otvarala,
Ona će svakako biti začinjena,
Baš kao što su naše noći bile u,
Recimo, Sarajevu;

Znaš da mora biti i slatka,
Baš kao što je i zrak bio sladak,
Baš kao i što je more slano bilo slatko,
I baš kao što smo znali da će nebo uvijek biti plavo,
I da nikad neće imati zvuk struganja bezvezne tave,
Koja zaslužuje samo uništenje;

Ona mora biti ova,
Mora biti bilo koja,
I mora biti posljednja

Blažević Ilija Ico

ŠTA SAM, KO SAM

Rođen u nekoj senilnoj generaciji gubitnika
Bez idola
Bez ordenja
Premladi da bi se uvlačili u guzicu
Krojačima budućnosti
Volovi koji su trebali biti upregnuti
U vječito bolje sutra
Rođen u nekoj žabokrečini
Zaraženoj malograđanštinom i provincijalizmom
Roditelji nogama na zemlji
Ne intelektualci
Gurali u nozdrve
Ponos
Mi smo pali poslije Berlina
I tako u ranom formiranju naše svijesti
Pupčano vezani za zapad
Mi bez veze
Oni sa vezom su ostajali dole
A oni dole ne vole
Ove gore
I tako šta sam
Ko sam
Odakle sam
Da sam kamen
Zvali bi me Istarski
Ovaj je sa Paga
A Ja

Čekam Božić na njemačkom
Čekam dječiji badnjak
Na dan vještica
Slatko ili gorko
I čega se sjećam
Samo proturječnosti življenja
i jednog profesora
Koji je pod pedagoškom isprikom
Posprdno i smišljeno drsko
Pitao
Šta Vam je draže
Sabrana djela Dostojevskog
Ili debeli perzijski tepih
Jebi ga
Profesore
Ja izabrao
Tepih
I tako šta sam
Ko sam
Da sam kamen
Zvali bi me onaj čisti Istarski
Onaj tvrdi sa Paga
Muka mi je
A gledam u bijelim rukavicama
Iskorištavanje tolerancije i prilagodljivosti naše djece
Dok obilježavaju svoj duhovni obor
Jer nemaju onaj ponos u nozdrvama
Mi smo pali poslije Berlina
Jebo Vas Berlin
Ja molim evanđelje po Luki
Na njemačkom

I čekam badnjak
Da ga dovezu mercedesom
I da sam kamen
Ne bih gledao svoje kamenčiće
Ko kanarince
Šarene
Obučene u narodnu nošnju
Što bulje u križ
I mole
Evandjelje
Na njemačkom
A ja
Ne mogu se oduprijeti
Dojmu jednog zaboravljenog vremena
Igranja prstena
Pale i piriza
I gurati djeci u nozdrve
Ponos
Civilizacije koja ih ždere
I ponekad u trenutcima slabosti
Amputiranom svijješću
Pitati
E da sam kamen
Zvali bi me Istarski
Ili onaj sa Paga.

Suad Beganović

LULA

Odbačena,
Tehnički višak
Zastarjeli model
Brzo zagrijava
Drvenu stijenku

Dohvatila je tri generacije
S djeda na unuka
Zainatila se
Preko amidže
Postala
Kopile porodičnih svađa
Svima je pobjegla
U stari kofer se skrila
Pored francuske kape
Od hladnoće se svila

Mnogo je puta
Huk, teška psovka
Iz usta djeda
U njenom grotlu nečujno izgorjela

Nekad bi jezikom dimnim
Dječije oči ujela
Nekad nanu
Za srce

Jagoda Iličić

USPAVANKA SVIJETA

Noćas su otišli ždralovi.
Njihov zov iznad umornog grada
pomješao se sa snovima spavača.

Iznad žica
i puteva,
visoko, kroz noć,
žuborili su krilima i odmicali ka jugu.

Jučer su pucali na Pariz
Duše ubijenih pomiješale su se sa sjenkama strepnje.
Grad ljubavi je utihnuo.
Djeca usnula u šatorima pored granica
pripila su se uz užasnite majke.
Krik ptica u noći samo je još jedan glasnik
zlih slutnji.

Ždralovi...
iznad Počitelja,
kamenih kuća uronulih u tamne sjenke badema.

Miriše tamjan u hramovima.
Povijaju se jesenske ruže na grobljima.
Mandarine rađaju sunčanu djecu
začetu u žarkim danima ljeta.

Oblak moje zamršene kose
na tvom je ramenu.
Sanjam
kako me pokrivaš krilom
i kako jug otkucava bilom tvog srca.
U polusnu
gnijezdim ti se u naručju
dok noć veze tužnu uspavanku svijeta.

Kemal Ljevaković

EPITALAM

Jutro se pretače u prijepodne.
Toplo je sprva lipnja.

Sjedimo nas dvoje na balkonu kuće.
Pijemo našu jutarnju.
Samo pokoju progovorimo,
O tome:
Kako smo spavali
Jesmo li nešto sanjali
Kako je bilo jučer
Šta bismo trebali činiti danas -
Tehanluk priče
Što svakodnevno traju potehanluku.
Zlatnopirsko nam proljeće istječe.

Miluju balkon
Krošnjaste miruhli grane lipe.
Kad bješe koliko dobar prut,
Tu je zasadih.

Ocvala je.
Miruhom rodila.
Malo-malo pa na nas dahne i
Avlijom cijelom.

Kad, u njeno okrilje na dvometar daleko od nas,
Doleprša golubica.
Lijepa, beharli obučena, graciozi stasom,

Vrcavi glavom izduženim vratom,
Treptaji ôkâ zvjezdano sjevcaju
U misice.

U tren, za njom dolijeće gordoviti golub.
Salijeće je, sad sa jedne - sad sa druge strane,
Guguče i
Povija se
Klanjajući joj se
Unosi u lice
Pokazujući svoje odore i šare oko vrata
Krilnima krilima se
K'o zagrljajima razmeće.

Ona se izvila.
Izdigla svoju mladinsku ljepotu,
Pa pravo gleda u nas.
Bi li da se stidi?
Pita se, i ona i mi.

A zavodnik,
U zanosu,
Nas ne primjećuje.
Od uzmicanja do primicanja
Poskakuju s grane na granu
A sve jedno-uzdrugo.
Kljunljubakanja razmjenjuju.

Slasi.

Gracija i Gracijan na grani.
I terasi.

Mirsad Bećirbašić

PARTIJA ŠAHA

Nadahnuje sunce iznad parka
Zapamtio sam položaj figura
Brzo ću se vratiti

Oдох да освојим врхове Хималaja
Дуго ме већ копка да ли је поглед
Исто тако лијеп као и са Игмана
Запљигенили су ми златне кашике
Немам више дугова за гријање струју и воду
Пожелим да се вјорим са својом заставом на врху
свијета
Рађујем се сусрету са јетјем
Одрастао сам међу разликама које ме објашњавају
Размијенит ћемо визитке
Можда се са јетјем нећу осјетити усамљеним

Онда ћу тркнути до Бермуда
И нећу се вратити док не откријем
Тajну trouгла
Дуго ме већ копка и одлучан сам да
Видим о чему се ту ради
Дјеча су ситуирана и завољела су конобарске послове
У Минхену у Харлему
На улју из амфора испржит ћу галебова јаја
Договорит ћу са ајкулaма документарaц
Можда се са ајкулaма нећу осјетити усамљеним

Malo strpljenja šume Amazonije!
Prinijet ću piranama da onjuše
parče odjeće drvosječa
zaboravljeno na krikau kaučukovca
Uzvratite mi orhidejom
iz vrta princeze od Lamasa
Odnijet ću je na jedan mezar

I tada ću se vratiti
Da dovršim partiju

Emina Đelilović

CIAO BELLISIMA

Ako odlučiš da se izliješ u kuću, vrtić, školu
I pritom zaboraviš da ti je vrijeme najveći neprijatelj.
Ja ću krenuti običnom vrećicom na pijacu,
po paradajz, paprike i frišku salatu.
U bijeloj haljini, zamišljajući da koračam
Prelijepom i smrtnom Venecijom.
Moleći vjetar da mi vrati samopouzdanje.
Nekada glasno, a sada premazano očajem.
Sve dame pate, hodeći tako.
Gledajući u izbezumljena lica prodavača.
U laganim Aninim mrežastim štramplicama.
Ups! Bila je to pijana Karenjina.
Izvukla si kroz stoljeća par komada ribe.
I bilo je to samo izabrano lice čovjeka
Okorjelog na sunce, a nikad mu nije bio suviše blizu.
Tlo podrhtava i zemlja te guta.
U zagrljaj nekog venecijanskog ljubavnika.
Samoća zna biti neuništiva.
Voćnjak, pelin, smijeh.
Daleko u nedogled.
Tik, i više nisi zanimljiva.
Bubašvaba.
Tek ti se rame savilo.
Oluja se sprema, i nema niko dovoljno nizak,
Da te otprati kući, u vrtić, u školu

Velida Zukan

***OČI MOJE NANE**

Ukopana je prije par trenutaka.
Pogled sam sklonula s prozora.
Ne želim da vidim suhe oči.

Sjedam u čošak i jecam.
Šta radim tu?
U tradicijskom okviru koji ne osjećam.

Upraznjeno mjesto čeka.
Nisam našla nigdje njene plave oči.
Osim svojih, u ogledalu.

***THE HOURS**

I sada znam šta mi je činiti
Džepove
Kaputa punim kamenjem.
Veselo se utapam u tebe.
Znajući da će moj Leonard
Uvijek preduhitriti smrt.

Elvedin Nezirović

KUDUZ

U Skåneu, ispod Aleovog kamenja, nalazi se
Riblji restoran u kojem radi kasirka
S crnim kovrčama i debelim talogom šminke na licu –
Njen pogled, vjetar je što se valja sivim Baltikom.

Zatičem sebe kako iščekujem trenutak
Kada će iz tašne izvaditi Milde Sorte i pripaliti
Cigaretu, s vještinom koja će u kadar unijeti
Dašak topline.

Nermin Delić

SVILA

najtužnija riječ u bosanskom jeziku je svila
(što je zapravo haiku našoj književnosti)
jer kada se ne odazove, umre sve u čovjeku
kao pretrnula metafora koju je izmislio Rusto
kad je rekao da dizanje ruku na žene
zaista znači predaja

Žarko Milenić

NAOPAKI SVIJET

U naopakom svijetu
Mojih snova moj otac je živ
Toliko živ da življi ne može biti

Tamo su živi mrtvi pa i ja
Moj otac odbija poći na pokop
Svom prvom susjedu
Koji ovdje nije htio doći njemu

Viđam često svog prvog susjeda
I ne pitam zašto nije došao na pokop
Svom susjedu a došli svi dalji

Tražim razlog tome, ne nalazim
Možda će kad umre moj susjed
Tajnu reći susjedu, u naopakom svijetu

Mujo Musagić

LAHKO JE STARIM PJESNICIMA

Lahko je starim pjesnicima. Njima je uvijek lahko bilo, samo nam, u vremenima teškim, niko to nije smio reći – plašili su se: smijati će im se ostarjeli pauci po ostarjelim zidovima naših ostarjelih kuća; cinicima nepopravljivim zvat će ih sudije visokih sudskih vijeća; blasfemija opasna, zavijati će u rano popodne besposleni psi i ujedati stihove kasne pjesnika ostarjelih.

A pjesnici ostarjeli od ovo malo preostalog svijeta i ne traže baš mnogo: koji komadić ostarjelog sunca, metar-dva kubna zraka čistog i poneku kasnu, sasvim malu rimu za neprospavanu noć svaku.

Stari pjesnici su najčešće stari ljudi. Samo sretnici rijetki još u mladosti postanu pjesnici stari. Neumorni statističari kažu da je takvih sve manje i manje, a sve su prilike, tvrde, zbog sve većih rupa ozonskih, više ih neće ni biti.

Ispod obrva bijelih kod pjesnika starih u postanarstvu žive poneko varljivo proljeće i poneka neutrošena zima. Tu u blizini su i njihove stare oči. Desno i lijevo, u odebljalim školjkama ušnim, rastu, u savršenom redu, nizovi cijeli kontemplativnih breza. Mrševe ih noge, ponekad, i

mimo njihove volje, odvedu u predgrađa velikog grada ili u voćnjake tuđe da zelene šljive beru, pa ih bližnji njihovi zabrinuto po bolnicama i policijskim stanicama traže.

Pjesnici ostarjeli drijemaju disciplinirano po cijeli Božiji dan, a onda u noćima dugim smišljaju pjesme sjetne, zagledani u stropove bijele svojih malih soba. Na pamet im padaju Vitmen, Jets i Đeo Bogza; odnekud čuju glasove daleke Ljermontova i Puškina i kašalj Rumija i Širazija, a iz mraka im, glasom mirnim, govori Šimborska kako „...pjesma napisana u proljeće ne mora izdržati probu jeseni...“

Vrijeme je, kod pjesnika starih, promjenama sklono mnogim – jučer: guste magle i kiše hladne, danas: kataklizmatične vode s planina sivih silaze u sela i gradove, među ljude, a sutra – ko zna, možda će sutra sunce imati visoki stepen zračenja opasnog, možda će kasniti penzijske pare, možda će u koljenima kapi davne vode još jednom pripovijedati o ljepoti putovanja skorog u bolji svijet.

Zaboreve često pjesnici stari boju lijekova za jutro i za noć; izmiješaju im se bolesti mnoge sa bojama lijekova i imenima njihovim vrlo sličnim, pa, ponekad, onu crvenu popiju prije, a nekad poslije jela. A onu plavo-bijelu, koja im na stomak teško

padne, u mucu silnoj, zubom rijetkim smrve, da je, barem tog dana, ne gledaju više.

Pjesnike stare sve rjeđe na večeri književne zovu, a o jutrima pjesničkim da i ne govorim. A kada ih se, u prilikama rijetkim, ipak sjete, oni tad zaborave ponijeti knjige svoje, pa se onda, uz napor veliki, sjećaju nekih stihova davnih, za koje su im za dlaku izmakle književne nagrade važne.

Zatim se tješe čajevima žestokim od kantariona, pelina i kima, nane, koprive i idirotu. Hajdučka trava, srčanik i maslačak, neven, matičnjak i preslica, vrbovica, sljez izalfija, lipov cvijet, žuti zečiji trn i medna djetelina dođu im kao rod rođeni. Ima ih još, ali im se imena ne mogu sjetiti, jer pjesnici ostarjeli zaboravljaju imena i najdražih čajeva svojih.

Lahko je starim pjesnicima, a i oni su, sami po sebi, veoma lahki, kao od šale se, poput dimova bijelih sa krovova svojih rodnih kuća, u transcendentne uzdižu visine, zbog čega ih vlasti najčešće ostavljaju na miru, da ih po oblacima bijelim. kasnije tražili ne bi.

A pjesnikinje, pitaju me, šta se sa njima zbiva? Ne znam, tako im kažem. One, iz razloga meni nepoznatih, uvijek ostaju pjesnikinje mlade.

Minela Masleša

**ČUJNA MANIFESTACIJA HARMONIJE
KOJU PROIZVODE NEBESKA TIJELA
SVOJIM KRETANJEM**

te noći je padala kiša a mene je proganjalo hinduističko vjerovanje da se to tope neka nebeska bića onda je kroz moju glavu prostrujala slika vjetra koji ti je ljuštio kožu i nešto nepopravljivo pomjerila

a onda su mi se obratili: sviramo tako pomjerajući se i umor nas ponekad preplovi kad zastanemo možemo čuti one koji nas slušaju razne uši dolaze do nas ali najljepši su prizor one koje plaču slušajući ušima nas i vide i iz ušiju im se urušavaju bunari vode u nebo bunari vode u nebo

tvoje oči su bunari rekla sam im u njima spava zemlja natopljena kišom i rastu biljke kad se nasmiješ biljke se pretvore u Chladnyjeve figure I skupe ti se na potiljku a ime ti je besmrtnost i zato ćeš da se pretačeš u osam(u) iz zemlje u nebo i natrag ja sam rođena osam godina ranije zato moram čekati kišu da stavljam hladne obloge Meissnerovim tjelašcima na čelo ona umiru za tobom i tako daruju život onoj koju ćeš voljeti

te noći sam sanjala da potiljak i ljepota ista su riječ

Ervin Mujabašić

KUĆA

Napravio sam mali zarez nožem
Sa sedefnom drškom
Na tvojoj koži
Odmah iznad pupka
(Na kovitlacu neprimjetnih malja
Koje se uvijek nakon dodira podižu nesvjesno
prema gore)
Kako bih lakše noktima razorio meso
I zubima pokidao tetive
I prstima iščupao kosti
I sklupčao se u tvojoj
Utrobi
I umio
I sakrio lice tvojom
Krvlju

Ovo nije
Rođenje
Djeteta koje nisi imala
Ovo je smrt muškarca
Koji se vraća
Svojoj kući

Kemo Selak

OD TEBE IMAM

od majke imam vjeru u bajke
čisto srce imam od boga
od oca nos, grbav i kos
od tebe imam dosta toga

na umu stalnu za te brigu
šaku punu lijepih snova
pored kreveta najdražu knjigu
“svijet medvjeda i leptirova”

karte za kino u novčaniku
sa kojih vrijeme slova briše
na računaru tvoju sliku
iz ferhadije ispod kiše

u stolu pisma, pomalo prosta
u uglu sobe cvijet ubavi
od tebe imam toga dosta
al' nemam tvoje ljubavi

Ognjen Radović

***

dok se paprat ne iznjedri
i kreketuše ne poskoče
svi mjeseci na niske liče

dok lisice miševe ne udave
i riđe u crveno kratko ne zađe
sva plam ljeta u debla staje

dok borovnice tek tamne
i pčele u kratko umiru
sav moj udah brže dođe

***

dok stijenje magme ne pusti
i ribe se o kandže ne spletu
svo sunce se o vode drobi

dok proplanci u sivo ne pređu
i mladunčad sad od majki odu
sav poj kroz borove kišu drži

dok preduge slutnje mraz daju
i pećine predah svima grade
sav moj vid u maglu pretočen

***

dok pavit u drveće zoru siječe
i indigo nebo kišu u zemlju runi
sve mreže mušice niz dah njišu

dok crn' voda niz mahovinu puže
i odobrena debbla u prah drežde
sav pokret vučica na glad trne

dok se obodi šuma od trava brane
i noćni urlici pospanost sova traže
sve moje zadržke na crn'cu predu

Maida Hamzić

NE OPET

Kolone autobusa.
Opet.
Uplakane majke.
Opet.
Kolektivna dženaza.
Opet.
Šta ti je život.
Ukop, nišan.
Opet.
Lopate, hladna zemlja, tabuti.
Opet.
Knedla, suza, ezan.
Opet.
11. juli.
Opet.
Zna On gdje će ko.
Gdje majke Srebrenice,
A gdje oni.
Opoganit ću jezik
Ako im ime spomenem.

Tanja Stupar Trifunović

SUDBINA PITIJE

Starica sjedi u ćošku raspreda vunu i mrlja ova nit je za početak svijeta vidi po liniji dlake još curi krv rođenja i mriješćenje ribe u meku stijenku utrobe nekog dalekog mora vidi glave zriju i vrijeme ih bere i čaške se pune i prazne i sat kuca na zidu. Muve svoje tragove kače (umjetnost žutih mrlja po staklu zidu i stvarima) ona ne vidi dobro ali njen vid zahvata s onu stranu priča tečno i dugo u uši svijeta koji neće da stari i ništa o sebi da sazna pun infantilnih staraca sa kožama zategnutim i očima zakrvavljenim ka mladicama koje plivaju po površini vode naivno misleći da je u mračnoj dubini tama a pri vrhu svjetlo

Dok lažne proročice zadižu haljine i preseljavaju lica u svježije odštampane novine. Dok lažni proroci oblače mantije i propovjedaju suzdržanje od nezrelog voća i materijalnih dobara sve sa otežalim džepovima do poda (teška je preteška služba tebi Gospode). Dok djeca sanjaju bolji svijet lomeći noge na njegovim previsokim pragovima koje su im postavili očevi dok se sve to odvija po nekom nedokučivom planu starica razgovara sa nitima prediva hineći ludilo i govoreći istinu jer samo ljudi još smiju sebi dopustiti da upadnu u nemilost zaludnih istina o ovom svijetu u kojem tako dobro tako ugodno laž njeguje kožu i briše sve njene bore

i svaku slutnju užasa koji se nastanjuje jednako ispod zategnute i ispod namreškane površine. Dok glatko klize ka sopstvenim prazninama oni još usput pospremaju sobe izbijeljuju zube tupo se smješkaju mekom pamuku novog vremena koje ih je mimoišlo i trpaju grudvice vate u uši da ne čuju da ih u popodnevnom dremežu ne ometa dosadno drobljenje starice

Ona je kao televizor koji ne možeš da ugasiš užasna. Pitija na koju više niko ne obraća pažnju ali ona ne želi da umukne smješna babo više ne postoje zaduženja za mudre starice ni odjeća djevojke na smrežuranom tijelu ni trans ni vizije nikome više ne trebaju napušeni proroci sjede iza svakog ćoška nepristojno je konzumirati opojna sredstva u tim godinama poruge pljušte neko se osmjeli pa je gurne s tronošca nijedan vladar više ne ide pognute glave njoj u pohode sada kod drugog boga traže milost misleći da je i ovaj potkupljiv kao njegovi službenici. Pitija se pridiže i otesa prašinu a sjaj njenih očiju plaši sve osim djecu ona se upliću u haljine vesele šarenilu njene odjeće i raduje ih strašni ton kojim oslobađa nova proroštva svakom od njih dodajući po nit prediva i šapućući u uho djeco spasite svijet od pokvarenih i gramzivih staraca

Vesna Zovko

U VOKATIVIMA JESENI

Jesen je spavalica. Kao i ti. Ušuškana u šaputave vokative glasova s klupa u parku. Blizu tržnice. S nje plove vitamini po pločnicima i lijepe se za čizme s brojevima za skakanje po lokvicama. Bacio si kišobran u snu! I glas ti se skvasio od nečije kose iz koje su poletjele kapljice kao iz nekog blizog neba. Pa me zoveš tamo da se grlimo u bestežinskom stanju.

Pokraj tvoje sobe prolaze budni i uplašeni. Ne znaju za tvoje snove. Ne znaju za ičije snove. Strah od jesenskih metafora progoni one koji strepe od brojeva.

Lako je sa spavalicama! Oni prespavaju višak značenja! Kao i ti. Dok spavaš ušuškan u meke vokative nečijeg imena. Kao da si jesen. Imuna na frekvencije vokativa brojeva s tržnice.

Pod prozorom krošnja. Sviraju svebojni vokativi u njoj. I penju se do tvoje kože. Kao spori poljupci. Smiješiš se u snu. I smiješno buncaš davnu baladu: Ne želim zatvoriti oči. I ne želim zaspati. Jer ćeš mi nedostajati. A ja ne želim propustiti ništa.

Čak i kada te sanjam...(*)

I onda me dozivaš njome u doba noći kada se bojama lišća daju nova imena. Kada se matematika pretvara u muziku....

I onda me zoveš u jutro. Tiho, neprobuđeno. Ali nadjačavaš pohlepne vokative koje uzvikuju prekupci s predizbornog štanda pokraj tržnice.

*Aerosmith: I don't want to miss a thing

***TREBA SE VRATITI TAMO GDJE NIKADA NISAM BILA**

Treba se vratiti tamo gdje nikada nisam bila
Putovati kao Plavo
kamenim nebom
Kao jutro brijegom
na kojem se sunčaju dva vinograda

Jer moja kosa već sličići na korijenje po kojem je
posuta moja zemlja
Uzdah pred san

Je li ta rijeka o kojoj pričaš, s kojom se ulijevaš
u bonace Plavoga
divna

Tu blizu tebe
sviraju sretni zemljovidi
i palme zavode brodove
Ljubičasti cvjetovi su budilice
I kazaljke zaustavljene na maznim brojevima

Samir Garić

PODRUMSKE SUZE

Džana opet plače
Naizgled ništa neobično
Čak zbog dokone holivudske zgone
Ona se isplače poprilično
Ali noćas njena suza nije samo kap u moru
Ako nastavi potopiće cijeli naš svijet
Koji je skučen u preuredjenom podrumskom prostoru

Ovdje se naime već sedamneast sati
U prosjeku svake sekunde po jedna kap olovne kiše
Bespovratno strmovrati
Ali uz podršku Džanine teške artiljerije
Sve izgleda još stoputa
Neljudskije, bezobraznije i pokvarenije

Upitam se prosto
Da li na ovom dunjaluku golemom
Ima neka srodna duša
Koja zajeca nad nesrećenom Dženanimom
Stojanka majka bi haman bez po muke
Tri bisera pustila
Zbog svoje unuke

Svako u svom kutu ćuti
Jer misli nebi mogle razgovor da prate
U ovom času mozak još jedino služi
Da se njime lokalizuju granate

Iz podruma se molitve uzdižu
Ko iz kakve Rimske katakombe
Ali kad i posljednjeg Bošnjaka
Usmrte ili ustrijele bez borbe
Ni tad svijet neće stati
Niti treba odveć jadovati
Ni ti ne plači, Bebo,
zbog svega što nam prijeti
Otvoreno nebo nas će da osveti

Naši dželati po zbjegovima Kozare rađani
Ne znaju da su usijanim željezom
Njihovi zaklani očevi pogađani
Za dobrobit čovječanstva
Još se samo pobrini
Da tragedija od naše djece
Nove zlikovce ne učini

A oni da mogu i sunce bi ubili
Jer izlazi na istoku
Ali nema takvog metka
Zato će sutra opet svanuti
I život ide ispočetka

Omer Bušatlić

TEWBE I NESUH

Vidi Abdulahu, snijeg će.

Ljubav je behar ako se prisjetiš!
I suho lišće
sa žirom ispod,
prostrto kao obojeni tepih kraljevima,
u onom gaju kojega se rijetki sjećaju.
Djetinjstvo.
Ljubav je trk preko jezika koprive,
u polukrug,
sve do ledine
gdje dječja graja vrije iz nevinih grudi.

Sve smo oči pregledali,
i nismo našli osim obrise ljubavi,
salutirali generale,
prodavali smo prošlost
i trošili budućnost
zarad trenutka onog sjaja.

Abdulahu, pruži mi ruku.
Donesi salavat na Pejgambera,
i salutiraj božanskom miru
kao nekad najvećem generalu.

Ibrahim Osmanbašić

ODJEK PJESME

(U čast pjesnika Muse Ćazima Ćatića)
Riječi tvoje – bistre i britke
rime tvoje – s bojom i mirisom
strofe tvoje – s muzikom i usudom
pjesme tvoje – s porukom i odjekom
natapaju Bosnu valovitu
i kruže kroz Hercegovinu kamenitu.
Hej – Musa! Avaj – Ćazime! Aman – Ćatiću!
Ko još bdi nad tvojim knjigama?
Davno si nam poslao blještave poruke
dok u sjenci Starog mosta
žeđ zjenica gasio si Neretvom
dopuštajući da te zeleni valovi
na kratko odnesu u plavetnilo beskrajno
što se ogleda u vodi koja povi
a zauvijek ostaje u Mostaru
gdje ljepota izvire, otiče
i opet mu se vraća
u kićenim pjesmama
romantičnih sanjara.
Hej – Musa! Avaj – Ćazime! Aman – Ćatiću!
generacije si zadužio iskrenim pokajanjem
otvorivši čudesnu kapiju ljepote
tajnovitim stihovima čežnje
čiji odjek ne jenjava
dok se Bosnom kotrljaju stoljeća
i blista bijeli luk novog - Starog mosta
na istom mjestu – na kojem si pratio oblake
na istom kamenom – u koji si utisnuo nevidljive
stope

ali što se čuju
dok odjekuju kroz vrijeme
i sanjarskim zanosom boje vječnost.

Ti - živi duh si Bosne!
Ti - okamenjana si čar Hercegovine!
Ti – riječ si tvrda domovine:
od safirne Neretve - do duboke Save
od brze Drine - do kristalne Une.
Hej – Musa! Avaj – Ćazime! Aman – Ćatiću!
Tvoji su stihovi zaustavili kazaljke
i vrijeme u pjesmama stoji.
Tvoja se poezija propela do zenita
i pokoljenja bdiju nad tvojim pjesmama
zalijevajući divote – riječima srca
koje kuca u ritmu ljubavi
koju je tvoje iskreno pokajanje
raspršilo po Bosni i Hercegovini:
na istok i na zapad
na sjever i na jug
od Goražda, preko Sarajeva – do Bihaća
od Počitelja, preko Mostara – pa do Odžaka,
da blista kroz vječnost
dok god čovjek pjeva
i vjeruje
da nakrivljeni svijet može popraviti pjesmom.

Vanes Brčaninović

KAO DA NIKAD

Toliko je volio život
Da se jedva rastao od njega

Tako teško od sebe
Kog je toliko volio

A bijaše mu dato umišljenje
Da sve što mu je dato od Boga

Dato mu je
Da drugi za tim čeznu

Tako je nekako i bilo: ništa mu osim duše
Na ovom svijetu nije falilo

A na onaj, eto, ponese
Samo ono što na ovom nije imao

Šta će
Živio živ čovjek pa grabio
Uzimao, otimao se

I sve govorio
Mora se od nečega živjeti

No moralo se i umrijeti
Od nečega

Na to je zaboravio
I pomisliti onaj

Što se od duše rastade
Čim se rodio

A sad samo nju
O kojoj nikad

Računa
Vodio nije

Samo nju
Sad nesretnik ima

Sad kad više ni od čega nije živ –

A kao čovjeka ga
Među nama
Više nema

Kao da ga
Nikad nije ni bilo

Jasna Šamić

KAFANA NA BRDU

Ispod kafane na brdu
Gmiže beščujno
Grad
Ružičastim pjegama zahvaćen
U suton

Na obroncima
Zaklani voćnjaci
Ucviljene bašte

U svakoj
Nišan i ruža
Ruža i granata
Mina i vrba
Vrba i metak

I sjećanje na radost

- Šta je tužnije od toga ? -

Gmiže uspomena
Tiše od otrovnice
Po asfaltu grada
A trofeji patriota
Ko prištevi
Posijani

Odavno ništa od kadife nije

Ledina i kuća ko zahrđala konzerva
Iznad rijeke nad rijeku se nadvila

Jauče rijeka
Jeca ruža

Svuda grobovi

Dvoje mladih
U kafani se ljube

Kristina Malbašić

VANI JE NOVEMBARSKI PETAK

Vani je novembarski petak
U mom stanu učmala nedjelja,
Božji dan.
(Praznina probija prsa)
Zraka je sve manje
Ali prozore ne otvaram.
Svježina izvana boli
A treba trunuti do kraja
Do raspada.
Vani je sunčani petak,
Ljudi su sretni i mirišu na ribu.

Edin Rikalo

TAMNICA

Uđi u laboratoriju

Kažu da se Tesla igrao sa strujom, a to je u našem
narodu ozbiljna pokuda

Provjeri na internetu, ali nemoj odustajati na prvoj
stranici pretrage

Pričaju da su se drveća rascijepila kao da su
precizno odrezana

U mojoj sobi

Slova su nevidljiva, ali po zakonu ona čekaju da ih
pozovem kako bi djelovala

Djeluju snažno, udaraju glavom od zid i prave rupe
Naučio sam ih tome postupku kako bi bila sigurna

da su spremna za upotrebu

Stavim ih u ceker i šetam gradom dok se ona
dosađuju oblačeći se u ćirilicu

Sve je prljavo

Jedan momak iz čije je crne kose izrasla glava,
krenuo je da poljubi djevojku

Slova su istrčala kako bi ušla u njegova usta

Rekao je: momci, pridružite nam se

Druga grupa slova ušla je u usta tek prispjelom
momku i natjerala ga da podrigne

Slijedile su riječi: mi smo snažni

Ljut sam u sobi
Slova sam zatvorio u kavez Ilijada
Čujem kako vrište, traže da ih vratim u naše doba
U svoju odbranu rekli su da su samo željeli da
izazovu u njima želju za pobunom
Naučio sam ih lekciji da bi ta pobuna bila smatrana
kao rušenje države

Plaću
Ali mi nemamo snagu i mi smo nepotrebni, svi su
nas precijenili
Mi želimo ili da budemo bogovi ili da umremo
Ja sam im rekao da mogu biti samo jedan bog i da se
odluče koji
Još više su plakali jer sam ih vratio u naše doba
Odustali su od svoje želje
Ne odvodim ih u šetnju jer su opasna po okolinu
Policajac mi je prilikom jedne neprilike prišao na
ulici i rekao da sam uhapšen po nalogu
Smatrali su da je opasno ono što držim u cekeru
Sada slova šetaju mojom sobom i sve češće me
omandale po glavi, govoreći: pjesniče, pjesniče,
budalo jedna

Haris Delić

RENEŠANSNA PJESMA

U ime svih djevojčica i dječaka
Koji su se krišom gledali
Na križanju Oktobarske i Džemala Bijedića,
Mi smo se sreli.
Sjećaš li se Frančeska Petrarke i Laure de
Sade? Prošla si kao riječ sa kojom se rimujem
Korakom koji je pjesma
Za rubriku «Dogodilo se na današnji dan»

Odišu paklom svi moji krugovi,
Ali Vergilije već odavno nije tu.
Do ulice Maka Dizdara,
Gdje stope tvoje prestaju,
Ja nikad nisam išao sam. Ako su pjesnici zaista
usamljeni,
Ko je veći pjesnik od mene večeras?

Svi smo mi pomalo Dante,
U svakome od nas je i Beatrice
No,
Četrnaesti vijek samo još u pjesmi živi,
I premda se ljubavi više ne pamte tako dugo
Moja bi Divina Commedia
Bila posveta Vama, gospođice
S ugla Oktobarske i Džemala Bijedića.

Ana Soldo

PRUGA 93

Prozor voza,
kristalne kapi,
kristalno nejasno je ostalo sve.
Posljednji sevdah
devedesete
otpjevan.
Muk
pa žamor,
pucanj
pa muk.
Žderao pitanja koja tutnje.
Tko je uzeo bijesa luk?
Smrtnika popio sam luđačke slutnje.
Tišinu prizovu pa je odagnaju.
U kiši strijela čuli smo glas:
Mole se putnici da napuste voz.

Sadija Lala Selenić

KIŠA, KIŠA

Kroz zatvoren prozor
gledam grad.
Ulične svijetiljke
osvjetljavaju sjenke ispod kišobrana.
Na asfaltu ostaju misli
ko zna o kome i čemu,
nikad nikom ne kazane.
Skrivene su u godine jave
i sopstvenog sna,
samo onaj ko ih ostavlja
to dobro zna.
Naziru se tajne u baricama
nad kojima kiša i dalje sipi,
znam,
presahnuće sutra
kad se sunce ponovo javi,
ko zna sve čije
i ko zna šta se
sve u tim tajnama krije.
A grad
i dalje šeta ispod kišobrana
jer i dalje pada i kiša i noć.
Svijetiljke kriju lica
sljubljenim parovima.
Sa vlažnih krošnji
ne oglašava se ni jedna ptica.
Sama krećem u kišnu noć,

hoću da kiša
zatre sjećanje i njegovu
razarajuću moć.
Kiša pada,
ne mogu tek tako da te izbacim,
asfalta je mokar,
a ti si bio uvijek u meni.
Neka kiše,
neka pada,
postoji nada.

Tomić Tatjana

MRAV

Ta animalna bliskost.
Taj mravinjak.

To moralno čistunstvo.
Ni mrava ne bi zgazio.

Velik kao mrav.
Taj nedostižni san.

Otjelovljen otpor spram cvrčkove
Melodije fantomske.
Nepokolebljivi mrav.

Sve podzemne tokove,
Sve zloguke šumove vremena...
Vidovnjak mrav predosjeti.

Čini mu se – ne cvrčak,
To život cvrči na smrči
Svoj tužni, svoj teški jamb.

Mehmed Đedović

ILI TU IPAK IMA JOŠ NEŠTO

Nema nikakve veze što je vani vlažno i oblačno
Maglovito
I što se nebo napinje k'o trudnica ne bi li nešto porodilo
Meni i za sunčanih dana
Isti sudija sudi...

Puž se u kućicu uvlači, jež skupi u klupko
Ajadni, nedovršeni čova nema kud
Šakrije se iza skupljenih obrva i ozbiljna lica
Šuti i sam, zagledan u ništa
Danima slaže razlomke koje ne zna riješiti...

Pod istim ovim nebom
Jednako mrgodnim i nijemim na naše molitve
On je posustao od poziva na pobunu
I upućivanja poruka gluhima
Digao ruke od naroda zabavljenog vlastitom nesrećom
Od njih i od sebe
Pustio je da ga odvedu
I odvedoše ga

Na šta li je mislio dok su ga Osmanlijski rasni konji
Šestog juna 1573 daleko od vode i derviške tekije
Dijelili na četvero
Il' mu ni do čega bilo nije

Iz ovog neba i ove tišine
Iz ovog polja i ovih ljudi
Iz vrta sprženog i rijetkog
Solitera na čijim prsima treperi samo jedno svjetlo
Iz usta
Iz zlobe
Sa signalom mobitela sudara se teška misao
Iz čega Bože da izađem
Kad ni ulazio nisam...

Maglene misli naslućuju onoga
Čije zapušteno turbe teško šuti u Konjević Polju
Pomireno sa nestankom i sa nesrećom
Ne bi li zaboravio na škripu u kostima i
Šuštanje u plućima
Ili tu ipak ima još nešto...

Svega sam se mogao odreći
Ali sebe nisam smio...

Said Šteta

„ČAMOTINJA“

Još ću ti saviti pitu od mlade tikve,
nehvaleći se nikom, kao nekad,
mjesiti hljeb u dvadeset tri i kusur...
Zagrljen tišinom, samo razglednica,
Stari most u Mostaru, pokriven mjesečinom,
i nekoliko stihova na poledini, čini se,
osamdeset osma.

Još ću ti jutrom cijediti sok od cvekle,
sa divljim jabukama i narandžama,
budeći komšiju, sprat više.
Slagati čistu pidžamu u kocku, lila boje,
i popisivati sitnice, sve što si rekla,
samo da šta ne zaboravim...

Još ću se kajati za onu zdjelu malina,
što sam ih u novembru brao,
dole u mome selu hercegovačkom.
Zaboravih da ti ponese, a
zamišljao, kako se tope na tvojim usnama,
bojeći ih u crveno...

Još se budim redovno,
svakoga sata iza ponoći,
i rukom tražim tebe...
Bojim minute u godine,
i opet jutrom poklonim izgubljeni osmjech,
malom uličnom čistaču...

Još ću skrivati u dlan,
tvoju toplu, malu ruku,
slušajući pojačane otkucaje srca...
Kao pred matičarkom Munirom,
dvjesto koraka od srušenog mosta na Neretvi,
Jablanica, ljeto osamdeset devete!

Ja samujem! Nekad prošetam do ušća,
i šapćem u krilo divlje patke,
i prolijem po koju suzu...
Još sam hrabar za druge,
a bojim se samoće,
kao dijete mraka...

Još čekam tvoju ruku,
osjećam, toplu i kao svila mehku,
I čuvam puno koraka,
koje bez tebe ne znam potrošiti...

Alma Muharemović

ŽIRI

Troglavo čudovište
Pojede naše pjesme
tvoje stihove i moje rime.
Podrignuše zadovoljno
I protrljaše stomak.
Mrvice oko usta
padoše na zemlju
da dostojanstveno umru.
Ne, ni to ne dozvoliše
Zgaziše ih prljavim cipelama
uz divljački kikot
Da se ne bi udružile
i pjesmu napravile.

Emina Vukičević

**PTICE GRABLJIVICE KRUŽE OKO
DOMA MOGA**

Nisam ušla u tvoj život
da bih otišla,
ja sam žena
koja se „Vječnost“ zove,
spremna sluga i druga,
koja ne mijenja vozove.

Užarene su šine moje,
sve što je moje
samo moje je,
ovog zmaja što u meni vidiš
bol stvorila je.

Nije svila nit' kadifa,
nit' perje u mome rodu,
to je čemer procvjetao
uinat životu.

Ne čudi se ljepoti mojoj,
niti osmijehu koji nakit je moj,
naljepše izraste iz bola,
čas užarena strijela,
čas sanjar s perom.

Ne ruši nas nevjero,
zar ne čuješ sirene,
vrište, upozoravaju...
ne bjesni kukavni čemeru.

Jadan ti je san
ako ne znaš lijeka rani,
kako se bore insani,
kako na lijevu nogu da ne ustaneš,
i saburli dišeš.

Čujem klepet krila,
ptice grabljivice
kruže oko doma moga....

Omer Ć. Ibrahimagić

DALASI MI OGRLICU

Pogled si topli odaslala, ne zaklanjajući lica,
osmijeh niodakle iskopala i umorna od života,
moj osvjetlila dan.

Rukama kroz čije su vene prošli trebižati krvi,
šakama koje su podizale i grlile nejač,
prstima što su milovali nebrojeno puta,
dala si mi.

Zlatan krug u valeri kaduljinog meda,
sa alem-kamenjem umjesto nevinih suza evlada.
Na vrat mi ga sljubila poput vijenca planinskog cvijeća,
sastavljanog u nevještoj i nepomućenoj dječjoj igri.

Gledala si kako se prislanja na nj,
na tvom je, majčinskom, damar igrao i dirao u slijepe oči.
Uzdahnula si, nije bilo boli,
lijepe su ti oči, znala sam, uživale u pogledu.
Srce im nije mira, ni koliko trunku, davalo.

Slovima koje sam izrekla bezbroj puta,
sastavila sam riječi koje nisam izgovorila nikada.
Gledali smo se i pogledima govorili istine.
Sa tebe na mene pređoše,
ne samo tvoj poklon nego i tvoj teret,
ne samo tvoj mir nego i tvoje strepnje.

.....

Mili mi se, ko i tebi, što ogrlicu o vratu nosim,
i što pogledam u šćer, unuku tvoju,
čekajući da naraste i očovječi.
Pa da vrat utve okite,
staro zlato i alem-kamenje.

A kroza me, ko kroza te,
damar prođe.

Jasminko Hodžić

ZVUK SABRANIH SLOVA

Oštrija od mača zna biti, i nježnija od ruke,
Život spasiti može, ili donijeti smrt,
U srcu od nje mogu procvjetati bulke,
A i slomiti ga može kao kad pukne čelik krt.

Teško otvara oči, lakše na njih koprenu spusti,
Nekome je samo sredstvo, nekome je njegova čast,
Nekada je čuju i kada je nema, ili pak ostane nijema
i trud pusti,
Često je istinska gorčina, ali i lažna slast.

U stanju je osloboditi mase, a ima moć i postati
vlast,
Ona potiče i na suze i na smijeh, zbog nje uzletiš ili
se na koljena spustiš,
Podržaće u momentu apatiju, u drugome potaknuti
strast,
Sve je to u stanju samo jedna riječ, zvuk sabranih
slova koji si mogao i da odšutiš.

Ferida Durek Đukić

BEZIMENA

Povedi me, Grozdano moja, kroz opojne vinograde
Neka nabujaju moje grudi zanosom i ustreptalošću
Nauči me da raspustim kosu
Neka negdanje pletenice kovitlaju na vjetru
Provuci prste kroz nju kao Grozdan kroz tvoju
Nauči me da bokove njišem u pravcu duvanja vjetra
I da rumene usne napučim kao dozrele narove
Da bijele ruke vijugaju snažnim tijelom kao gmazovi
Da ga zarobe u svoje čari bujnosti i izdašnosti

Povedi me, Grozdano do rijeke smaragdne
Neka tijelo osjeti hladni dodir vječne svježine
Obuci me u bijelu haljinu i navuci svilenu maramu
Skriv moje čari od lošeg nauma

Povedi me, svijetla Grozdano, do izvora
Da saperem crvenilo i ljagu grubih dodira
Odjeni me smaragdom vodenog zelenila
Napoji me vodama sa izvora
Neka se izbriše svaka griješna slika
I neka postanem svijetli mit, o dražesna Grozdana

Recenzija

Od pamtivijeka čovjek je imao potrebu da stvara te na taj način ostavlja iza sebe trag u vremenu i spomen svoga postojanja. Ali, kada je riječ o umjetnosti, valja se zapitati, da li je ona njegov pokušaj da zakorači u besmrtnost ili je nužnost njegova bića?

“Pjesnici su čuđenje u svijetu”, rekao je dvadesetih godina prošlog stoljeća jedan od najvećih pjesnika sa ovih prostora. A u jednom ovakvom vremenu, i na jednom ovakvom prostoru, gdje umjetnicima, naročito pjesnicima, premalo prostora i pažnje se daje, stranice ovog Zbornika mogu posvjedočiti da pjesnika i poezije itekako ima. I da su pjesnici još uvijek čuđenje u svijetu, kao što su to oduvijek i bili.

Ovaj Zbornik pjesama, u kojem se nalaze odabrane pjesme poslane povodom Konkursa Kulturnog udruženja “Musa Ćazim Ćatić” za najbolju neobjavljenu pjesmu, raspisanog 2015. godine, i koji je priredio Husein Ismailović, okupio je pjesnike i njihovu poeziju na jedno mjesto, a njegova realizacija predstavlja podsjećanje na našeg velikog bosanskohercegovačkog pjesnika čije ime nosi ovo Udruženje i ova književna nagrada.

Budući da je riječ o velikom broju autora, različitih pjesničkih senzibiliteta i izražaja, prirodno je da su i pjesme u njemu dosta različite. Međutim, ta raznolikost ništa ne govori o kvaliteti pjesama i bilo

bi suviše ambiciozno rangirati ili izdvajati pojedine pjesme. Zato njih, kao i cjelokupan Zbornik, dalje treba posmatrati kao galeriju različitih iskustava, osjećajnosti, svjedočanstava, poetiziranja, objedinjenih pod jedne korice, i jedino u čemu se one razlikuju jeste pobuda iz koje su nastale: da li iz potrebe da se ovlada životom ili zbog želje da se prevaziđe smrtnost.

Kao jedan od učesnika koji se prijavio na konkurs, i koji je prisustvovao manifestaciji “Dani Muse Ćazima Ćatića”, imam obavezu da nešto malo kažem i o tome. Ova Manifestacija, koja je trajala skoro mjesec dana, i koja je ponudila različite sadržaje iz svih sfera umjetnosti, uradila je nešto zaista iznimno: pokazala je kako se sa malo sredstava i naizgled sa skoro nikakvim mogućnostima, ali sa puno volje i još više ljubavi, može uraditi i postići nešto čudesno. Pokazala je i to kako je moguće da nekolicina ljudi punih entuzijazma zaista promijene nešto i naprave takav kulturni projekat koji je okupio ljude iz svih krajeva BiH, a i šire, i koji će definitivno ostaviti traga. I, što je najbitnije, uvjerila je sve nas da predanost, odlučnost, marljivost, ali i nesebičnost i požrtvovanost, vrijednosti su koje prave razlike i čine promjene. Zato, suviše je dalje govoriti o tome kako je prošla sama Manifestacija. Dovoljno je reći da je ujedinila pjesnike i omogućila da se njihov glas daleko čuje.

Selma Obradović

Sadržaj

Selma Obradović „Eterični ljudi“ 1. mjesto	9
Elvedin Nezirović „Ravnodušnost“ 2. mjesto	13
Ružica Kopačević-Miličević „ Geografija života“ 3. mj. 14 *	
Nermin Delić „Druga strana ljubavi	16
Minela Masleša „Hortikultura“	18
Enesa Mahmić „Izbjeglički kamp“	19
Milo Jukić „Biti onaj...“	20
Nermin Šehić „Okoštali hajduci“	21
Lejla Kargić „Sedam“	23
Jasmin Saletović „Hercegovački ekvinocij“	25
„Arhandjeli spavaju“ „Kiša“	28
Franjo Matanović „Ljubavna poezija uživo“	30
Joso Živković „Sumnja“	31
Nedim Seferović „Zadovoljstvo“	32
Fajko Kadrić „Majci“	33
Selma Šabanić „7 godina“	34
Šabina Begić „Sve što sam u životu želio“	35
Čaluk Ismihana „Mir“	36
Nermana Begagić „Slova o sreći“	37
Emina Selimović „Sebičnost“	39
Safija Vehabović „Las Vegas u narodnoj kuhinji“	40
Duvnjak Inel „Moleći u preziru“	41
Nur Sadia (Sadija Klotz) „U duši mojoj za tebe Nur živi“	42
Alma Mehičić „Tako.“	43
Merima Handanović „Za poeziju je uvijek prekasno“ ..	44
Ernad Osmić „Mogo bi snijeg“	45

Zećir Hasić „Predanja“	46
Salihović Azur „Zvijezda“	49
Mito Travar „Ozbiljan pakao“	51
Nihad Ćosić „Na dženazi“	52
Fuad Hrustić „Tapšanje“	54
Marica Ferhatbegović „Blago Bukovskom“ „Kiklopsko oko“ „Mrtvačnica bez zamjerke“	56, 58, 59
Ružica Kopačević-Miličević „Jezik“	60
Mirsad Bećirbašić „Proslava 45 godina mature“	61
Ramiz Huremagić „Solisticij šutnje“ „Pričaj mi na japanskom“	63, 64
Boris Grubešić „Prođoh 37“	65
Ivo Mijo Andrić „Danas“	67
Suad Alagić „Poeta“	69
Mirjana Đapo „Ispovest pesnika“	70
Ljiljana Vujić Tomljanović „Ludi carevi“	71
Emina Jusufović „Pobuna u šumi“	72
Goran Bačić „Čovjeka po djelima sudi“	73
Dobroslav Petričević „Razgovor sa tugom“	75
Alma Muharemović „Srebrenico živjet moraš“	76
Amir Talić Zulfin „Razigran zvrk vjetra“	78
Minela Masleša „Dječak iz polja kantariona“	79
Armira Hodžić „Molitva izvoru“	80
Ervin Mujabašić „Kako biti čovjek“	82
Kemal Handan „NOVE GVINEJE“	83
Čazema Talić „On ima hrastove bore“ „Subotnji meit“	84, 85
Mina Imsirović „Na svim jezicima svijeta“	86
Enesa Mahmić „Život nema reprizu“	87
Azemina Krehić „Smrt“	88
Željka Galić „Pismo sinu“	90

Buljubašić Husein „Po zaslugi Musi Ćazimu Ćatiću“	91
Boris Galamić „Prirode načelo“	92
Brankica Bošnjak „Gospodine Ćatiću“	93
Igor Divković „Izletjet ćeš“	94
Elma Karahodžić „Ciklus života“	96
Nedim Seferović „Ubili su 12 ljudi u Parizu“	97
Sabahudin Mulalić „Musafirhana“	98
Čaluk Ismihana „21“	100
Nermana Begagić „Sarajevo ovih dana“	101
Emina Selimović „NOCTEM DIES SEQUITUR“	102
Safija Vehabović „Niša svjetlosti“	103
Mirza Skenderagić „Dok kuham bilo koju večeru“	104
Blažević Ilija Ico „Šta sam, ko sam“	106
Suad Beganović „Lula“	109
Jagoda Iličić „Uspavanka svijeta“	110
Kemal Ljevaković „Epitalam“	112
Mirsad Bećirbašić „Partija Šaha“	114
Emina Đelilović „Ciao bellissima“	116
Velida Zukan „Oči moje nane“ „ The hours“	117
Elvedin Nezirović „Kuduz“	118
Nermin Delić „Svila“	119
Žarko Milenić „Naopaki svijet“	120
Mujo Musagić „Lahko je starim pjesnicima“	121
Minela Masleša „Čujna manifestacija harmonije koju proizvode nebeska tijela svojim kretanjem“	124
Ervin Mujabašić „Kuća“	125
Kemo Selak „Od tebe imam“	126
Ognjen Radović „***“	127
Maida Hamzić „Ne opet“	129
Tanja Stupar Trifunović „Sudbina Pittje“	130

Vesna Zovko „U vokativima jeseni“ „Trebalo se vratiti tamo gdje nikada nisam bila“	132, 133
Samir Garić „Podrumske suze“	134
Omer Bušatlić „Tewbe I nesuh“	136
Ibrahim Osmanbašić „Odjek pjesme“	137
Vanes Brčaninović „Kao da nikad“	139
Jasna Šamić „Kafana na brdu“	141
Kristina Malbašić „Vani je novembarski petak“	143
Edin Rikalo „Tamnica“	144
Haris Delić „Renesansna pjesma“	146
Ana Soldo „Pruga 93“	147
Sadija Lala Selenić „KIŠA, KIŠA“	148
Tomić Tatjana „Mrav“	150
Mehmed Đedović „Ili tu ipak ima još nešto“	151
Said Šteta „Čamotinja“	153
Alma Muharemović „Žiri“	155
Emina Vukičević „Ptice grabljivice kruže oko doma moga“	156
Omer Ć. Ibrahimagić „Dala si mi ogrlicu“	158
Jasminko Hodžić „Zvuk sabranih slova“	160
Ferida Durek Đukić „Bezimena“	161
Rezenzija	163

12.03.1878.

Kulturno udruženje
Musa Ćazim Ćatić
1878. – 1915.

101

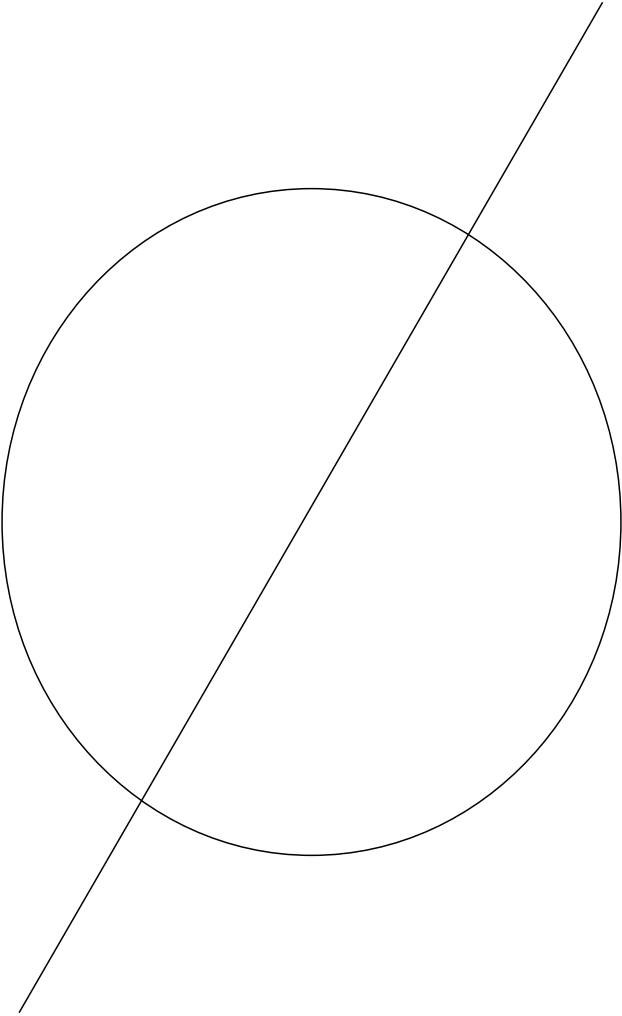
godina

od smrti pjesnika
Muse Ćazima Ćatića

101

06.04.2016.

JA SAM VJERNI ROB LJEPOTE

Ja sam vjerni rob ljepote...

Slikar mi je bujna mašta

Njezin kist je krilo lune,

atelie - čarna bašta.

U toj bašti na sve strane

od boja se miris krili

I ko sunce u Perzeju

sjaju slike i profili,

A ja samo u peru ih na

hartiju b'jelu šljevam:

Hej, ja slikam, sviram,

pjevam!... (M.Ć.Čatić)

MUSA ĆAZIM
ĆATIĆ

1878-1915

KNJIŽEVNA NAGRADA
"MUSA ĆAZIM ĆATIĆ" 2016.

101 PJESMA POSVEĆENA VELIKOM PJESNIKU